

Lib. XXXVIII. v. 130 — 142. Clymene collocatur Soli. Nuptias Horae, Naiades, Lucifer, Luna, Hesperides et Oceanus cum Tethye coniuge concelebrant.

αἰθέριω ἑλατῆρι. Soli scilicet. Vox αἰθέριος non homerica quidem est, sed optima notae. Apollon. Rhod. III. 16. πύλας Οὐλύμποιο αἰθέριος vocat eumque imitatus est Quint. Smyrn. II. 666. Apud Nonnum vox αἰθέριος frequens est. XVIII. 265. (conf. Mus. v. 8. et Northum. ad Tryph. v. 28.) VII. 267. Ζεὺς vocatur αἰθέριος, qui idem aliis locis οὐράνιος. Deinde Φαέθων, Sol, velut XXVII. 190 et 196, ubi armenta eius in Thrinacia fuisse poeta narrat, Homerum secutus (vid. Odyss. XI. 108 sqq.). αἰθέριοι sunt etiam Solis Ἴπποι XXXVIII. 192. Item δίφρος Σελήνης XLVIII. 322. Ἄμαξα I. 253. atque δελφίς XXIII. 297, sidera coelestia. VIII. 380. στεροπή αἰθερίη, II. 448 et 630. πῦρ αἰθέριον, i. e. fulmen. M. Ev. Ioh. M. 139. Iesus φῶς αἰθερίων appellatur. Θ. 25. αἰθέριοι δρηστῆρες, coelestes ministri vel angeli sunt. XXIII. 237. Ἀστερίη λάχεν αἰθερίης Ἰπερίονος αἶμα γενέσθης (de Asteria conf. Call. h. in Del. 36 sqq.). VII. 254. αἰθερίων Κρονίωτος ἐπάξιός ἐπλετο λέκτρον: mortalis quidem mulier, sed ea, quae digna esset Iovis coniugio. X. 215. αἰθέριον . . . εἶκελον εἶδος ἔχεις, κερατῆς Ἰνθαλμια Σελήνης. III. 379. αἰθέριος κόλπος Veneris, XVIII. 193. Dianae dicitur. M. Ev. Ioh. M. 115. αἰθερίην ἀκούων λαίλαπα φωνῆς, vocis de caelo missae fragorem. A. 115. Ioannem poeta dicit testatum: ὅτιπερ αἰθερίων κατανεύμενον ἔδρακε κόλπον πνεῦμα θεοῦ: sese vidisse spiritum divinum de coelo descendentem. II. 53. αἰθερίων ἐπὶ κόλπον ἴξομαι εἰς γενετήρα, redibo, inquit, in coelum ad patrem meum. A. 213. αἰθερίης καταίσσοντα κελεύζου, i. e. de coelo descendentem. II. 339. Typhon iactat: παλιγγόστους τελέσσω αἰθερίους Τιτῆνας, reducam Titanas ex Tartaro in coelum, quae olim tenebant. — Voces αἰθερίω et νεοτερίω confusae sunt VI. 210. Vide Cun. animadv. p. 85. Ζαγρέος enim φωνῆας Ζεὺς non αἰθερίω, quae est scriptura vulgata, sed νεοτερίω πυλεῶνι κατεκλήϊσσε.

ἐλατήρ in Iliade nude ponitur de rectore equorum: in hymno autem in Mercur. 14. est abactor. Apud Nonnum et nude positum et cum genitivo currus vel iumentorum iunctum reperitur. Nude positum praeter hunc ipsum locum legitur XII. 8. πυριγλήρου ἐλατήρος, Solem poeta dicit. XXXVI. 239. πῶλος οἰκτρονῶν ἐὼν φνήσκοντα διαστειβῶν ἐλατήρα. XXIII. 178. ἐλατήρων. XXXII. 241. φυγοπολέμων ἐλατήρων . . . χαλενοί. XXVIII. 160. ἐλατήρ δ' ἐλατήρα κινήσας ἱπόσεν ἀπεστυφέλιξε κονίη. XXXVII. 130. ἐπισπέρχων ἐλατήρας. 287. ὄρηροί ἐλατ. XLIII. 270. ὡς δέ τις ἱππεύων ἐλατήρ δεξιτερόν ἵππον κάμφει cet. Nonnus Homerum imitatus de arte equos circum metas flectendi loquitur. XXIII. 142. Equites transmittunt flumen: καὶ πλόος ἵππων ποσσίν ἔην ῥαχίησιν (conf. I. 137. XI. 127.) αἰετομένων ἐλατήρων, i. e. equis per flumen natantibus transvecti sunt.

Genitivus additur ἵππων XXXVIII. 310. — ἀριάξης I. 462. 254 (Bootes scil. commemoratur) — ἀπήνης XXIV. 115. Telchines enim πατρώης ἐλατῆρες ἀπήνης. Erat autem pater eorum Neptunus (XXVII. 106.), — δίφρου. M. Ev. Ioh. A. 92. Ἡλίας δίφρου ἄρπαγος ἐλατῆρ πυρός: Elias enim ignito curru ad coelum sublatus est. — πορδαλίω VII. 324. XI. 64. 129. XX. 73. — λεαίνης XXVII. 132. — ἐλεφάντων XVII. 382. conf. XXVI. 306. — Deinde ἐλατῆρ est remex. XXXIX. 306. πολλοὶ ἐλατῆρων πόντον ἀμοιβαίως ἀνασχίζοντες ἐρετμοῖς κυανέην λεύκαινον χύσειν ἀφροῦ. (conf. Hom. Odys. XII. 171 sq.) M. Ev. Ioh. Z. 72. δολιχοῖς ἐλατῆρες ὕδωρ ἐχάρασσον ἐρετμοῖς. (conf. Luc. Amor. Tom. II. [ed. Reitz.] p. 404. Hom. Odys. XII. 172.) — XXXIX. 10. Ῥαδαμῆνες ἐναυτίλλοντο θαλάσσην ὑσμίνης ἐλατῆρας. i. e. classem ad proelium navale cum Indis committendum propellentes. XX. 310. Bacchus Βασσαρίδων ἐλατῆρ i. e. dux. at XXIX. 259. est, qui in fugam vertit: vulgata tamen scriptura hoc loco est ὀλετῆρος. eademque vocum confusio reperitur etiam XXXIII. 154. Δηριαδῆα Βασσαρίδων ὀλετῆρα: at vulgata est ἐλατῆρα. Videtur his, quibus modo diximus, locis vox ἐλατῆρ significare aliquem, qui agitet sive impellat. — XXVII. 128. Aristaeus apiarius dicitur ἐλατῆρ μελίσσης. — Denique XIX. 72. φορμύγγων ἐλατῆρες, pulsatores citharae. Vid. Jacobs ad Antipatr. Thessal. Epigr. LVI. v. 3 et 4. et Suid. s. v. ἐλατῆρ. — Femininum ἐλάτειρα Schol. ad Aristoph. Equit. v. 1263. ex Prosodio quodam Pindari affert. ἐλάτειραν enim, non ἐλατῆρας legendum esse docet Boeckhiius (Pind. Tom. II. 2. p. 588.) Ut vero apud Pindarum Diana ἵππων ἐλάτειρα, ita apud Nonnum Σελήνη ἐλατ. βοῶν vocatur I. 331. VII. 247. XII. 5. XLVII. 283. XLVIII. 668. Coluthus v. 109. de pedo: ποιμενίη δ' ὑπέκειτο, βοῶν ἐλάτειρα καλαύρου, quia pedi ope pastores armenta agitant.

v. 130. πατήρ ἐξεύξατο κούρη. Verbum ζευγνύμαι apud Homerum significat iungere equos, mulos curru vel plaustro: semel (II. XVIII. 276.) στανίδες ἐζευγμέναι dicuntur i. e. valvae portarum obiice iunctae. Et apud Homerum quidem verbum ζευγνύμαι aut nude ponitur aut iungitur vocibus ὑφ' ἄρματα vel ὑφ' ἄρματα, ὑπ' ἀριάξης. Nonnus verbum ζευγνύμαι aut absolute ponit, ut I. 330. μη Κροσίδην, inquit Iuno, Iovem in taurum conversum cavillata, ζεύξει βοῶν ἐλάτειρα Σελήνη. XXVIII. 80. ἄλλον (scil. ἐλέφαντα) ἐλάν ἐξευξε Κελαυνεύς, aut dativum currus adiicit, ut IX. 178: ἓνα λέοντας ζεύξειεν ἀπήνη (Virgil Aen. VII. 724: curru [i. e. curru] iungit Halaesus equos). XLII. 287. βόας ζεύξωμεν ἀρότρον, aut iungit verbum ζευγν. cum dativo iumentorum, velut IX. 189. πορδαλίωσιν ἐὴν ἐξευξεν ἀπήνη. Conf. Cic. epist. ad Att. VI. I. § 22. Vedius venit mihi obviam cum rheda equis iuncta. XV. 189. ἐλάφωσιν ἐὴν ἐξευξεν ἀπήνη. — Deinde ipsius vehiculi accusativum verbo ζευγνύμαι iungit: qui loquendi usus ne a prosa quidem oratione prorsus abhorret. Xenoph. Cyrop. VI. I. 51. συνζεύξατο δὲ τὸ ἑαυτοῦ ἄρμα τετραγυμὸν τε καὶ ἐξ ἵππων ὀκτώ. Conf. Call. hymn. in Dian. III. χρούσειον ἐξεύξατο δίφρον. Eurip. Andr. 999. εὐίππουσ' ὄχουσ ἐξεύξατε. Apud Nonnum haec leguntur: XX. 391. ὄφρα δίφρον ἐμὸν ζεύξειεν. VII. 302. ζεύξον ἐμοὶ τὸν ἄρμα. XLVIII. 198. ζεύξας Ἴσθμιον ἄρμα. XXIX. 365. Ἄρης ἀνέπαλτο ζεύξαι φοίνιον ἄρμα. — XXVIII. 11. φρίσσουντι λεπάδων ζεύξεν ἄρμα λέοντων. — XIV. 356. ἐξευξεν ἐπ' αὐχένι δεσμά δρακόντων: figurate Herodot. IV. 118.

γέφυραν ζεύξας ἐπὶ τῷ αὐχένι Βοσπόρου: illud idem est, quod ἐπέξευξεν αὐχένι δο. — XXXIX. 345. ἀμφοτέρας ὀλκάδας ἐξευξεν ἔγχυος αἰχμή: transfigendo copulavit. — Denique ζευγνύνα significat matrimonio iungere, velut apud Virgil. (Aen. VII. 192.): cui se viro dignetur iungere Dido. XLII. 510. οὐ κελεύει (i. e. vetant) δεσμὰ γάμων ἄχραντα μίαν ξυνήονα κούρην ζεύξαι διχθαδίωσιν παρακοίταις. III. 59. Ἄρμονίην τότε Κύπρις ἴνα ζεύξειεν ἀκοίτη: atque hoc ipso loco libri XXXVIII. κούρην ἐξεύξατο ἐλατῆρι. XL. 126. Χειροβήτην ἐξευξεν παρακοίτη. XLIII. 425. ἐξεύξα, inquit Amor, Βερότην παρακοίτη. XXXIV. 176. Δηριάδης μαχηταῖς θυγιατέρων ἐξευξεν ἀδωροδόκους ὑμεναίους i. e. collocavit bellatoribus filias nullis acceptis muneribus. V. 190. γαμίων πόδων ἰδύνοτι κροτῶ Ἄρμονίη ζευχθεῖσα πολυπαῖδα γονῆν μαιώσατο κόλπῳ. i. e. iusto matrimonio iuncta Harmonia multam prolem partu edidit. M. Ev. Ioh. ζ., 47. συζυγίην ἀμέριστον ἐνὶ ζευχθεῖσαν ὄχη. i. e. patrem et filium indissolubili vinculo copulatos. XLI. 325. Ζῆνα γάμοις ἐξεύξα cet: de quo loco vide Naeck. ind. schol. XVIII. Cal. Sept. 1836 p. IX. Eurip. Antigon. (Matth. ed. Tom. IX. p. 61.) ζευχθεῖς γάμοισιν οὐκέτ' ἐστ' ἐλεύθερος, et Iphig. Aul. 896. εἰ γὰρ μὲν Ἄχιλεύς) γάμοισιν ἐζύγης cet. — Veruntamen saepe ζευγνύνα significat etiam vitandam tradere aliquam (vid. Ellendt. lex. Sophocl. s. h. v.), velut Apoll. Rhod. IV. 1739. ubi recte Brunck. reposuit κούρη pro vulgata κούρην. Eodem modo Nonnus usurpavit XLVII. 425. ὅπως κούρην πειδομένην ζεύξει Διονύσω. XVI. 213. μὴ μιν ἐλὼν ζεύξειεν ἀναγκαίους ὑμεναίους, ne virginem capiat, captae vim inferat.

v. 131. ἀνέκλαγον. ἀνακλάζειν exclamare, clamorem tollere significat. Simplex verbum κλάζειν homericum est: ἀνακλάζειν non item. Ut hoc loco Ὄροι dicuntur ὑμεναῖοι ἀνακλ., ita apud Euripidem Iphig. Aulid. 1050. ἀνέκλαγον παῖδες αἱ Θεσσαλαί cet., i. e. cecinerunt in nuptiis Thetidis et Pelei carmen nuptiale. M. Ev. Ioh. M. 58. ἀνέκλαγε λαὸς εὐφήμοις στοματέσσιν σὺνθροον ἠχώ. IV. 272. Cadmus mysteria Dionysii cum traderet, κρυφίη μάγον ὕμνον ἀνέκλαγε θυιάδι φωνῆ λεπτόν ἔχων ὀλόλυγμα (conf. Voss. epist. mythol. Tom. V. p. 80 sq.). — De cantu avium XLVII. 31. ἀνέκλαγεν Ἄττις ἀηδών. XXII. 45. ἀνδρομέης δ' ὄρνιθες ἀνέκλαγον εἰκόνα φωνῆς i. e. cantu effuderunt vocem humanae similem. (conf. Opp. Cyneget. III. 121.) — de cantu tibiaram XXXIX. 125. μέλος ἐργεκύδοιμον ἀνέκλαγον Ἄρεος αὐλοί. XXVI. 269, ubi poeta dirum quoddam prodigium narrat, δοῦπον ἀναγκλάξασα λεχώιον ἀνδρεωῖνος — σὺς: sus gravida nimirum subito vocem acutam, qualem parturientes solent emittere, edidit et enixa est — pisces.

ῶρη tempus est certum quoddam vel anni vel diei, imprimis vernalis tempus; deinde rei gerendae tempus opportunum; a recentioribus denique vigesima quarta diei pars ῶρη dici coepta est. Apud Nonnum ῶραι sunt. 1) quatuor anni tempora: XXV. 364. τετραζύγες ῶραι. conf. XXXVIII. 15. XL. 184. — XXXVIII. 236. Ἡέλιος μέτρα χρόνου (anni) πισύρησι φέγων κυκλούμενος ῶραις. i. e. Sol annum cursu suo conficit quatuor descriptorum temporibus. XLII. 284. καρπὸν ἀέξω, ῶράων πισύρων νοέων δρόμιον. Apud Homerum et Hesiodum tria anni tempora commemorantur. — III. 10. Ζεφύροιο προάγγελος ἔγγυος ῶρη σχιζομένων καλύκων δροσερούς ἐμίξυσσεν ἀήτας. vernalis tempus calycibus florum scissis odores spargit. Aliis poetis Favonius praenuntius veris est.

XXXVIII. 272. Sol, ἰσύνω, inquit, δροσόεστα χελιδονίης δρόμον ὥρης, chelidonium tempus est vernum. Recte Graecus pro vulgata ἥουε reposuit ὥρης. — XII. 288. Σερευγε-
 νίος δρόμος ὥρης, aestivum intelligitur tempus. Eodem libro v. 276. δρόμον εἰνοσί-
 φυλλον ἄγω φθινοπωρίδος ὥρης (conf. Pind. Pyth. V. 120. φθινοπωρίς ἀνέμων χειμερία
 καταπινα) est exiens auctumnus vel potius brumale tempus. XXXIV. 110. figurate de
 venustatis flore, quem nulla tempestas hiberna decutere possit. ἀνθεὰ σοι θαλέουσιν,
 ὅτε φθινοπωρίδες ὥραι σά κρένα καὶ κατὰ χεῖμα φαίνονται. conf. Callim. h. in Apoll.
 v. 81. Nonnus XII. 22. cum quatuor Horis i. e. anni temporibus duodecim Horas sive
 menses ad regiam Solis venisse narrat atque Auctumnus ex Sole quaesisse, quando
 tandem futurum esset, ut vini munere ornaretur. Verba sunt haec: καὶ οἱ ἀνηύτησεν
 ἔπος σταφυληκόμος ὄρη μάρτυρον ἰκεσίης σχοιμένη φθινοπωρίδος ὄρη. In his vox
 ὄρη male repetita offendit. Rhodom. coniecit αὐδὴν: quam coniecturam iure asper-
 natus est Köhler comment. de Dionys. p. 26. annot. Fortasse legendum: μάρτυρον
 ἰκεσίης σχοιμένη φθινοπωρίδα μιοφήν, conf. XI. 513. sqq. — XXII. 213. μεγαλέου
 σκιερὴν μετὰ χεῖματος ὄρη. M. Ev. Ioh. κ. 81. παχυνέσσα παρίστατο χεῖματος ὄρη.
 Δ. 160. ἰθιμονες ὥρων i. e. gnari temporum anni. XXXVIII. 187. λειμωνίδες i. e. pra-
 tenses seu floridae. (conf. Orph. hymn. XLIII. 5.): adde XLVII. 20. — XLVII. 90.
 ῥοδοπήχες. VII. 16. στεφάνους δὲ Σεῦν λειμωνίδι ποιή (floribus scilicet pratensibus)
 θυγατέρες λυκάβαντος ἀτερπέες ὄραι. ἀτερπέες hoc loco vocantur, quia vinum
 deficit. XI. 486. θυγατέρες λυκάβαντος εἰς δόμον Ἡελίοιο ῥοδώπιδες ἦιον ὄραι. conf.
 Gerh. libr., qui inscribitur »auserles. gr. Vasenb. Tom. I. p. 130.« Duas antiquitas
 Horas fuisse Θαλλώ et Καρτώ: deinde tres, denique quatuor; postea etiam adauctum
 earum numerum esse, pridem viri docti monuerunt. Conf. Mos. ad I. VIII. v. 5.
 comment. p. 173. — XIII. 279. οὐκ ἄτμιον ἔπανσε πυρώδεα διψάδος ὥρης, Aristaeus
 nimirum: de qua re vide Hygin. astron. p. 430. Conf. Horat. C. III. 13, 9. IV. 12, 13.
 XLVIII. 258. διψαλέοιο πυραυγεί καυμάτος ὄρη num de aestivo an de meridiano aestu
 dictum sit, incertus sum: meridie tamen Auram puto a venatione cessasse. At M. Ev.
 Ioh. Δ. 17. πυρώπιδες sive πυρώδεις ὄραι dicuntur non propter temporis, sed propter
 febris aestum. — XII. 17. θυγατέρας δὲ χρόνοιο τέσσαρας (quae locis supra allatis
 filiae anni, hoc loco poetice χρόνοιο appellantur (vid. Koehl. loco supra commemorato
 p. 26.) ἠσπάζοντο δώδεκα κυκλάδες ὄραι, δμιώδεις Ἡελίοιο, σινηήλυδες αἰῶσι δίφρω,
 μυστιπόλοι λυκάβαντος ἀμοιβάδες: apparet, menses nomine horarum designatos, ce-
 leres ministros comitesque Solis atque alternantes anni famulos. XXXVIII. 289. Sol
 Phaethonti filio curram moderaturo; ἀμοιβαίη, inquit, πορείη σὸν δρόμον ἰσύνουσι
 δώδεκα κυκλάδες ὄραι: quot enim menses, tot signa, per quae Sol circumvolvitur. —
 Deinde ὄρα tempus significat ad agendum gerendumve aptum et opportunum. XI. 334.
 ὄρχηθμοιο πάλιν ἠλυθεν ὄρη, XLVI. 158. Βασσαρίδεσσι χορητίδες ἠλυθον ὄραι (conf.
 Call. h. in Apoll. 87.) V. 121. γαμίους θαλάμοιοι φέρων νυμφοστόλον ὄρη. XXXI.
 196. ἴπνος ἐμίμνε δεδεγμένος εὐγάμον ὄρη. XXIV. 215. (ὀλλύμενον μυστήρα) οὐκ
 ἴδεν εὐγάμος ὄρη (Homerus ὄρη γάμοιο dicit) στέμματι νύμφιδιον πεπυκασμένον.
 — M. Ev. Ioh. T. 161. δεῖλος ὄρη i. e. tempus vespertinum. XXVI. 161. πάννηχος
 ὄρη: tempus nocturnum. M. Ev. Ioh. Δ. 31. ἐπιδόπιος i. e. secundum Evangelium

quidem ἕκτη ὥρα, itaque tempus coenandi. De usu vocis δρόμον vide Lehrs. Arist. p. 135 sq. M. 92. ὥρη αὐτὸν μίσην ἤλθε, ὅτε cet. II. 74. ἡμερὴ ὥρην τρομέει βαρυσώδινον. T. 142. κείνης μετὰ δρόμον εὐποδος ὥρης, i. e. ex eo tempore Ioannes Mariam tecto suo recepit. Voces δρόμος et εὐποδ. si quo loco, hoc certe loco inepte additae sunt. Θ. 36. οὐπω Σανατηφόρον αὐτῷ λοίσδιον ἤλθε θεόστυτον ἰχμιον ὥρης, nondum ei destinatum a deo tempus moriendi venerat, cf. T. 66. H. 171. οὐπω πυμάτη αὐτῷ παρίστατο λοίγιος ὥρη. 114. φοίνιος ὥρη. M. 30. φοίνιος ἐπιτύμβιος ὥρη. At B. 22. ubi Iesus Mariae matri respondet: οὐπω μοι πυμάτης δρόμος ἤλθε κυκλάδος ὥρης, Nonnus verba, quae sunt in Evangelio, nescio an minus recte intellexerit. Aliis enim locis haec ipsa verba significant mortem: hoc autem loco Iesus negat opportunitatem esse miraculi edendi. N. 2. καίριος ὥρη: Iesus esse tempus sibi destinatum ait ad patrem redeundi. H. 115. θεσπίζων ἀγόρευεν ταχύτομον εἴην αὐτάχρηστον ὥρη, brevi se ait idque sua sponte moriturum. M. 109. φρενοδενέος ὥρης ἐκ ταύτης με σάωσον ἀκαμπέος: ἀλλ' ἐπὶ ταύτῃ φρενοδανῆν ἐκούσιος ἤλυθον ὥρη i. e. eripe me ex hac fatali hora animum meum conturbante: nec tamen id mihi precari licet, quippe qui ad id ipsum non invitus in hoc horridum tempus devenerim. E. 107. λοίσδιος ὥρη, novissimum rerum tempus. 95. νεκυσσός ὥρη ἔσται: veniet tempus, quo homines ex morte suscitentur. Δ. 213. ἀρχέκακος ὥρη, ex eo die Pharisei atque sacerdotes Iudaici consilium ceperunt Iesu opprimendi. II. 93. ἤδη ἀρχιτέλειστος ἐλεύσεται ἐνθεος ὥρη cet. Iesus dicit, brevi futurum, ut omnia, quae a patre acceperit, non obscure, sed libere atque aperte cum discipulis communicet. Epitheton ἐνθεος Nonno in deliciis est. Confer. Θ. 180. (Ἀβράμ). A. 69. XXII. 263. (ἀνῆρ). T. 197. (νέκυς, Iesus scil.). XLVII. 577. (Συηπόλος). E. 110. (ἡχώ, Christi vocem intellige). Δ. 83. E. 116. XII. 141. (ὀμφή). IV. 251. (μυθός Διός). Z. 195. (φόος μύθων). H. 185. (νόμιος Iudaeorum). III. 365. (γένος Ius). Γ. 6. (αἴγλη βαπτίσματος). H. 147. (ὕδωρ, dicit ζῶν illud ὕδωρ, quod ex fidei fonte hauritur). IV. 130. (ὑδωρ, Castaliae). XL. 525. (ἀγνα i. e. aquila dis immolanda). VIII. 320. XL. 412. XLVII. 422. E. 32. 68. XLII. 488. (ἠβη). XIX. 21. (ἀλκή). H. 37. M. 36. (ἰχμος sc. Christi). XXXVII. 110. (βρέτας). Δ. 158. (ἐργον). N. 125. (ἄρτος). M. 16. (ὀδμή, nardi scil.). XXXIX. 357. (εἰλος, quod deus inflixit). XXXIII. 285. (οἶστρος ἀστραίων ἐρώτων: amores dicit, quorum memoriam Taurus, Ursa, alia signa caelestia immortalem reddiderunt) XXVI. 266. θαμβος, i. e. divinum prodigium sive portentum (vid. Koehl. comment. p. 62.). Sed satis de voce ἐνθεος: redeo ad explicandum vocabulum ὥρη. Δ. 110. θεηπόλος ὥρη, tempus, inquit, veniet, quo vera dei colendi ratio instituat. T. 225. ὅτι παρ' Ἑβραίων φιλασσομένης δρόμον ὥρης γέιτονα πύκτα φέρουσα προσάββατος ἔτρεχεν ἡώς (conf. v. 66): erat diei prosabbati iam ad noctem vergentis id tempus, quo Iudaei ad celebrandos festos dies paschales se solebant accingere. Δ. 204. Διασώδες ὥρα: tempus paschale intelligitur. XLV. 18. θυιάδες ὥραι, tempus, quo orgia Bacchi celebranda erant. M. 6. γέιτονος εἶχον ἑορτῆς ἐξ πάρος ἡματὰ μισθὰ λελεμισμένα κυκλάδες ὥραι i. e. inter eum diem, quo Iesus Bethaniam venit, atque sacra paschalia sex dies interiecti erant. Δ. 98. νέου βίσιου διάκτορος ὥρη, εὐσεβίης ἀχρηγός, tempus, quo Deum O. M. recte colere homines discant. — Praeterea ὥρη

est hora sive certum aliquod tempus diurnum et nocturnum. M. Ev. Io. A. 33. ἡμα-
τος οὐ γεγάσι δωδέκα κυκλάδες ὥραι. nam diei duodecim horae erant totidemque
noctis. Δ. 24. ἕκτη πτερόεσσα δίψιος ὥρη i. e. meridies. 241. νίεα σὸν λίπε νοῦσος,
ὅτε χριζῆ παρὰ νύσση (ἐχθρὸς) ἐβδομάτη στείχουσα βιοσσόος ἔτρεχεν ὥρη. 293. haec
ipsa hora ὀδυνηφότος dicitur i. e. levans dolores morbi. T. 65. ἦν δὲ τιτανομένη
τριτάτη θανατηφόρος ὥρη. Conf. de Wett. comment. ad Ev. Ioann. p. 196. A. 147.
δεκάτη ποδήνεμος ἔτρεχεν ὥρη.

Denique Ὦρη nomen est proprium. Homerus quidem nec nomina Horarum nec nu-
merum tradit: sed Hesiodus tres docet fuisse easque nominatas Eunomiam, Dicen et
Irenen. (Theog. v. 901.). Nonnus recentiores secutus scriptores quatuor commemorat
easque, ut supra diximus, nunc λυκάβαντος (VII. 16. XI. 486.) nunc Χρόνοιο (XII.
15.) filias dicit esse: quae inconstantia non est cur notetur. Itaque quot anni tem-
pora, tot Horae. XLI. 184. θροασίην δὲ θύγατρα λοχευομένης Ἀφροδίτης σύνδροον
ἐκρούσαντο μέλος τετραζυγες Ὦραι, uti hoc loco eadem ὑμῖναιον ἀνέκλαγον. Dicun-
tur autem ἀμφίπολοι Iovis et Solis vel etiam δμῳίδες. XLVIII. 578., quo loco Horae
vicibus verni temporis funguntur. II. 271. Typhon gloriatur: ταρβαλέαι φυγέτωσαν
ἀνακτίδες οὐρανὸν Ὦραι, δμῳίδες Ἡελίοιο. Eod. libr. 175. νεφέων στεφανηδὸν οὐρα-
νὸν ἐφράξαντο φυλάκτορες αἰθέρος Ὦραι, ἀμφίπολοι Φαέθοντος (conf. Hom. II. V. 749.
sq. VIII. 393.). II. 703. ἐρχομένῃ (Iovi) οὐρανίας πετάσαντο πύλας ὑψηλῆς (elatae
victoria Iovis) Ὦραι, αἰθέρα δ' ἐστέψαντο. XIII. 24. οὐδὲ σοι μήπω ἀεθλεύσαντι πύ-
λας πετάσουσιν Ὀλύμπου (Vulg. πετάσωσιν). XXXVIII. 330. οὐρανίῃ παριστάμεναι
πυλῶνι εὐπόδες Ὦραι. VIII. 5. ἀμφὶ παστῶ ἀμφίπολοι Κάδμοιο Διὸς πέλου εὐπό-
δες Ὦραι. VII. 107. ἀμφὶ μύθῳ (Iovis) ἐσσομένων κήρυκες ἐπέταρον εὐπόδες Ὦραι:
etenim non celeres modo, sed etiam, ut Parcae, veraces sunt Horae. Sternutamentum
pro augurio habitum esse, constat. (conf. Odys. XVII. 541.). VII. 179. ἀλλὰ ἐ
πρόμάντιες ἤγαγον Ὦραι. cf. VI. 60., qui locus totus est in rebus astrologicis positus.
καὶ δρόμον οὐ πταίοντα καὶ ἀπλανῆς δρόμον Ὦρης ἀρχηγόνου cet. Cunaeus animadv.
p. 84. odiosam hanc battologiam dicit et hambalione ac fatuo homine dignam. Graefius
legendum censet καὶ νόμον οὐ πταίοντα. Est sane repetitio vocis δρόμος suspecta nec
comparari potest XXXIII. 294. Quod Graefius coniecit νόμον, haec vox in Diony-
siacis non me meminisse legere: in metaphrasi Evangelii Ioannei septies legitur. Nec
tamen id moror: verum nescio quo pacto non possum adduci, ut Graefium recte con-
iecisse existinem. Equidem locum tentavi: sed nihil inveni, quod mihi satis proba-
retur. — XII. 54. ἀμφίπολος Φαέθοντος ἀελλόπος Ὦρη ἔδρακεν νίκην Διός. Sermo est
de tabulis, quibus series rerum ac factorum ordo continetur: eas Hora dicitur inspexisse.
I. 171. ἐρνοκόμενοιο Ταύρου ἄχρονος, ἡμιτέλετος ἐλώφειν ἱππότις Ὦρη. (Tryph. v.
670. ἦως ἱππότις.) XXXVIII. 413. ἀρχαίη παρὰ νύσση ἀμφίπολοι Φαέθοντος (Solis)
ἐπέτρεχον εὐπόδες (celerēs) Ὦραι: postquam Phaethonte filio Solis extincto Iupiter or-
dinem rerum perturbatum restituit. Eod. libr. v. 298. ἠΰθης ἀπὸ φάτης ἱππούς Ἡελίοιο
πυρῶδας ἤγαγον Ὦραι. (conf. Hom. II. VIII. 433.) XX. 3. τοῖσι δὲ δαιτυμένοις ἐπε-
κάμασαν οἰνάδες Ὦραι. Ad hunc locum Graefius: de tempore bibendi, nescio an
sanum sit. fortasse scripsit οἰνάδες αὐραὶ. Non placet. Satyri enim cum Baccho in

Botryis aedibus versabantur: adveniunt, dum illi epulantur, Horae οἰνάδες. tum tympana cum tibiis sonare coeperunt et convivae pocula poscunt: quid igitur οἰνάδες? ni fallor, vini munus largientes. XVI. 397. ζωσαλπίδες ὦραι. ζωσαλπόδες editt. ζωσαλπίες coniecit Scaliger: ζωσαλπίδες Rhodomannus. ζωσαλπίε legitur etiam I. 454. ζωσαλπίε λαμψ̄ μύκημα βόες πέμπονσι Σελήνης. III. 381. λεχάιδες ὦραι. adde M. Ev. Io. I. 3. — XLVIII. 801. μαιάδες ὦραι. conf. M. E. Io. II. 74.: quem locum supra attulimus. XLI. 133. μογοστόκος ὦρη. Itaque his locis ὦραι, i. e. tempus, quo foetus maturuit, Lucinae sive Εἰλειθυίας partes sustinent. — Locutio εἰς μίαν ὥρην reperitur XI. 316. (de praepositione εἰς ante consonantem vide Koechly proleg. ad Quint. Smyrn. p. 70.) XVII. 558. XXXVII. 642. i. e. vel in unam horam. M. Ev. Io. E. 137. ὑμεῖς δ' εἰς στροφάλιγγα μιῆς ταχυδινεῆς ὥρης κείνου μαρτυρήσαν ἐφαιδρύνασθε φανέντος. Utinam Nonnus ad compescendam hanc orationis luxuriam falcem adhibuisset! Evangelii scriptor dixerat πρὸς ὥραν, aliquamdiu. — Restat XIV. 16. καὶ στρατιῆν ζαζέην με διδάξατε φοιβάδες ὦραι. Cunaeus et vocem ζαζέην et verba φοιβάδες ὦραι damnavit. animadv. p. 117. Pro ὦραι Scalig. legi iussit ὠδαί. Poterat etiam, inquit Graefius, αἶραι vel ὀμφαί poni. quorum prius dedit V. D. apud Villoison. At recte monet Lehrsus, vocis ὠδαί forma contracta Nonnum non uti. ὀμφήν Nonnus φοιβάδα dixit IV. 129.: αἶρας Πιερακῆς φοιβάδας XLI. 224. Coniectura ὀμφαί mihi quidem propter verbum διδάξατε magis probatur.

εὐπόδες ὦραι. De voce εὐπούς vide Sturz. Lexic. Xenoph. s. h. v. Callim. reliq. (part. XLVIII.) Δηλίην εὐπόδα dicit. Paul. Sil. Ep. XLVIII. 6. hoc epitheton ad numeros carminis transtulit. Apud Homerum non reperitur. Nonnus XXIII. 144. equum εὐπόδα vocat, i. e. qui pedibus valet sive celeritate praestat. Deinde, id quod ridet Cunaeus (animadv. p. 20.) voci ταροῦ tribuit. At adiectivum εὐπούς vicem gerit genitivi ποδός cum adiectivo, quo virtus aliqua significetur, coniuncti, ut ταροῦς εὐπούς fere valeat ταροῦς ποδός ἔπος. VI. 15. μετέστιχεν εὐπόδι ταροῦ. IX. 139. Ἦρη ὠκυπέδλος ἐπέδραμεν εὐπόδι ταροῦ. adde XII. 64. XXXII. 273. Denique idem epitheton tribuitur ὦραις velut et hoc loco et paullo infra v. 331. Praeterea VII. 107. VIII. 5. XXVIII. 330. M. Ev. Io. T. 142. quos locos supra iam attulimus. Atque his locis omnibus haud dubie εὐπούς celer est, quod epitheton annis, mensibus omnino tempori tribui solet.

v. 132. γάμος. Apud Homerum nuptias aut epulas nuptiales significat: postea eadem vox etiam de coitu usurpari coepta est (conf. Iacobs ad Epigr. Leonid. Tarent. VII. 4.) atque hac vi plerumque apud Nonnum ponitur. De usu pluralis ac singularis numeri vid. interpret. ad Thom. Mag. s. v. γάμους. Accuratius utriusque numeri differentiam explicavit Ellendt Lex. Sophocl. nec tamen his praeceptis Nonnianus huius vocabuli usus tenetur: ad quem illustrandum satis erit hos locos attulisse. XLI. 325. Ζήνα γάμοις Ἦρης ἔξευξά (conf. Call. reliqq. p. XX. cuius verba affert Schol. ad Hom. II. I. 609.) XL. 125. Πρωτονόης γάμον εἶδεν, ἐδέξατο γαμβρόν Ὀρόντην, de iusto matrimonio. I. 470. δέχνησο γάμον Ἦβης i. e. Iuventatem uxorem ducas. at conf. XLVIII. 20. χαρίζομαι εἰς γάμον Ἦβην Πορφύραν. XLIII. 423. οὐ Βρομίη Βερόης γάμος ἐπρεπεν: non decuit Bacchum Beroen uxorem ducere. M. Ev. Io. B. 4. παιδοτόκου

γάμος ἔσκε βίου πρωτοσπόρος ἀρχή, καὶ γάμος ὄλβιος ἦεν: scribendum sane πρωτοσπόρος: nam nuptias ipsas principium ait esse seminandi vel procreandi liberos. Loquitur poeta de nuptiis Canensibus. (conf. XI. 277. Ἀμπέλος οὐ γάμον εἶδε βιοσσόον. V. 322. Aristaei et Autonoes γάμος ἦν πολυόλβιος). Eod. loc. paullo infra v. 17. ἡμιτελή γάμοιο μέζη καὶ αἶνον ὀπίωρον Χριστῷ ἔννεπε μήτηρ, i. e. in illo convivio Maria Christo dixit, non suppetere vinum vel potius deficere. v. 19. χορῆζει γάμος οὗτος ἰ. αἰό φανῆς, haec celebritas nuptialis requirit vocem tuam, quae inopiae vini medeatur. Uti vero Clymenes γάμος φασσφόρος, quippe enim nubit Soli, ita v. 134. ἀστράπτων γάμος (conf. VIII. 347.) dicitur, ac simili modo XXVI. 357. Ceto nympham νυμφίος ὑδατόεντι γάμῳ πῆχυνεν Ὑδάσπεσ, i. e. rem habuit cum ea Hydaspes, qui cum fluvius esset, Nonnus non dubitavit γάμον ὑδατόεντα dicere. VIII. 138. μεμφομένη χροσσόοισι γάμοις: erat enim tutum iter et patens deo in praefium converso. ἐπίγρ. I. VIII. πυρόεις γάμος Σεμέλης. I. 126. βοέους γάμους Europae scil., quam Iupiter in taurum mutatus decepit. XXXII. 83. οἱ δὲ γάμου χαρίεντος ὀμίλειον ἠδέε Ψεομφῶ: poeta, imitatus Homerum (II. XIV. 345 sqq.), Iovem narrat uxorem amplexum esse. Eandem rem tetigit XXXI. 27. εἰς γάμον ἠπεροπῆα. XLVII. 516. Perseus γάμον σαοφρονιόντα λάχε i. e. castam virginem in matrimonium duxit. 374. ἐν Μαρασῶνι χορσεύει, Theseus scil., εἰς ἑτέρης γάμου ἄλλον. XXXIV. 96. ἔστι καὶ ὑπναλίοιο γάμου χάρις: per quietem sibi cum Chalcomeda videbatur concubuisse. XLII. 335. Bacchus σκιεροῖς (nocturnis) γάμοισιν ὀμίλειον, ἐγρόμενος δὲ παρθένον οὐκ ἐκίχησεν. XLVIII. 639. γάμος (Auræ et Bacchi) ὡς ὄναρ ἔσκε. XLII. 342. φάσμα γάμου ἀπατήλιον. — XXXVIII. 142. κλυμένης γονόεντι γάμῳ κλυμαίνετο γαστήρ, ex foecundo complexu uterum gessit. VIII. 241. Neptunus σῆμα γάμων ἔστησεν Ἀμυμώνης cet. Amymone fons (Strab. I. VIII. 372 c.) vel fluvius (Paus. Corinth. cp. 37.) prope Lerna erat. Conf. XLII. 407. cuius loci mentionem facit Gerhard. libro, qui inscribitur auserles. gr. Vasenbilder, Tom. I. p. 52. annot. 99.) I. 130. εἰ γάμοις ἀδίκους με βεήσεται, vim puellae illatam poeta intelligi vult. Idem sonat XV. 77. ἀτάσθαλος γάμος: furtivos autem amores XLVIII. 763. κρύβιος γάμος. II. 353. iactat Typhon: οὐ χορὸν ἀστρων λείψω νόσφι γάμων ἀχορήϊον. XLVIII. 643. μή γάμον ἀξορήσειε Διονύσοι. — XVII. 387. ἔργα γάμων στυγέουσα. XXXV. 224. Χαλκομέδην ἀνήνυτον εἰς γάμον ἔλκων, i. e. frustra conatus est cum ea consuescere. XLIII. 385. γάμος ἡμιτέλεστος, nuptiarum foedus paene patratum. 113. εἰς γάμον χορσεύει Ἄρης. XLVIII. 822. εἰς δόλος ἀμφοτέρωδαι γάμον ἤρασαν. 872. παρθενικής γάμον ἤρασαν. 89. ἠερόθεν γάμος οὗτος. ἔμον γόνον ἤρα βίβω: inquit Aura. 505. τίς εἰς γάμον ἠγάγε πέτρην; (colorem duxit oratio ex Hom. Odys. XIX. 163.) 205. τίς γενέτης ἔσπεως καὶ εἰς γάμον ἠγάγε κούρη; sermo est de nefario Sithonis amore. XL. 29. δοροσέτην εἰς γάμον ἀξομαι, ἦν ἔβελαι. XLIV. 294. ἐπ' ἀλλοτρίοις ὑμεναίοις εἰς γάμον: εἰς Παφίην ἐηλήμοιές εἰσι γυναῖκες. 302. Σεαίνης εἰς γάμον ἐρχομένης ἐκυσή πέλες. XLI. 101. Venus marina νόσφι γάμων προγνῆτα est. 53. ἐνθάδε φῶτες ἔναιον, οὐς φύσις ἤρασε νόσφι γάμων, erant enim aborigines sive autochthones. XVI. 399. ἐκ γάμου Βρομίοιο ἦνδ'ε κούρη, Telete scil., Bacchi et Nicaeae filia. XLVII. 404. ἡμερόεντα γάμων ὑμεναίων ἀείδω. At XVI. 237. εἰς γάμον, εἰς ὑμεναίων ἔχειν πεδῆμονα κούρη, coniugium est: una res, sed duobus

vocabulis declarata. Mire dictum est XLII. 500. Παφίη Ἄρει νυμφιδίῳ Βερόης κηρύξεν ἀγῶνά καὶ γάμιον αἰχμητῆρα καὶ ἑμερόεσσαν Ἐννώ. Venus nimirum Beroes filiae procos, Bacchum et Neptunum, armis inter se contendere iubet. XLI. 336. γέρας μοι δάκε (vide Lehrs, quaest. epp. pag. 273.), βιαζομένους ἵνα μοῦνη ἀνέρας . . . γάμιον δεσμοῖσι σάσω. In ed. princ. γέρας μοι εἶδικε, βιαζομένου . . . γάμιον. Wernick, ad Tryph. v. 671. p. 487. βιαζομένων . . . γάμων legi iubet. Graefius βιαζομένους, Venus Harmoniam interrogat, qua in urbe iuris scientia sedem ac domicilium habitura sit. Huc spectant verba δεσμοῖ γάμων. Mallem scribi βιαζομένοις ἢ δεσμοῖς, nisi Graefii coniectura potior esset. XXVI. 264. ζυγίῳ γάμου δεσμῷ πιστώσατο Λαοβίτην. I. 465. σοὶ γάμον δωρήσομαι ἀγῶνι Ἀθήνης, castae deae coniugium et ipsum castum est. XXIV. 267. γάμων δεδοκημένος Αἰών. XXIX. 355. φῶρα γάμου i. e. adulterum. (Tryph. 164. ἀπακτῆρα γάμου. Vide Merrick, ad h. l.) XL. 181. εἰς ἐμὲ δωρήσῃ καὶ ἐμὸς γάμος. haud dubie coniugium positum est pro coniuge. (cf. Casaub. ad Athen. animadv. Tom. III. p. 424.) II. 424. τέ μοι γάμος. Graefi suspicatur legendum esse σάλος et explicat: in mare fugiam neque enim fluctus curo aut timeo. At nympa dicit, se non habere, quo confugiat: nusquam enim se ab insidiis tutam esse. Sententia igitur est: quid? confugiam in maris fluctus? at ne hi quidem me satis defendent: insidiabitur enim Neptunus, qui idem Asteriae insidias struxit: quid ergo meis nuptiis: num eas effugiam? immo vero: nam instabit Neptunus. Denique XL. 402. εἴτε Σάρακις ἔφως . . . εἴτε Γάμος, σκιερῶς ὄν Ἔρωσ ἔοπσειεν ὀνειρώς. De Tyrio Hercule poeta loquitur: eundem ait esse Gamum, Amore natum. Est hic locus unus difficillimus, non modo orationis structura, sed rei etiam obscuritate impeditus. Itaque paululum ab iis, quos explicare exorsus sum, versibus digrediar et ad hunc ipsum locum paullo accuratius examinandum me conferam, non quod sperem, me id assecuturum, ut eum expediam, sed quia aliquid ad eum extricandum attulisse cupio. Prius tamen, quam de ipso loco dicam, recensere mihi liceat verba Nonniana et cum pronomine αὐτός et cum voce γάμος composita: cuius rei copiam mihi facit vox αὐτόγαμος (v. 405.): quae vox cum Graefio esset suspecta, ipse coniecit αὐτόγονος. Atque αὐτόγονος apud Nonnum multis locis reperitur. XIII. 436. αὐτόγ. Κύπρις, Venus illa, quae ex mari emersit. VIII. 103. Ἀθήνη: prosiluit enim ex capite Iovis. IX. 157. Φάηξ: de quo vide Lobeck, Aglaoph. Tom. I. p. 501. III. 367. αὐτογόνου Νείλου ὕδατος: nam fontes eius olim ignoti erant. XLVIII. 13. Γίγαντες. M. Ev. Io. B. 65. Ἰησοῦς. Γ. 35. πνεῦμα, spiritus non creatus. VII. 230. κῦμα. XL. 362. χεύματα, conf. Movers. Phoen. Tom. II. pars I. pag. 231. XXVI. 230. Indus fluvius χεύμασιν αὐτογόνως Σερειγενέων ὑδάτων ὑψημένως cet. II. 494. πῦρ i. e. ignis, qui lapidum tritu elicitur. XXIII. 258. αὐτογόνῳ σπινθήρι λοχεύετο δουράτων πύρ: ferulae medullam solis ictu incensam poeta dicit. At XX. 229. Ἐφαιστον αὐτογόνος τέκεν Ἥρη (Apollod. I. 3, 5. χωρὶς εὐνῆς ἐγέννησεν). XXV. 487. Δαμασῆμα αὐτογόνωσι πόκοις μαιώσατο μήτηρ; Terra scil. ipsa hoc monstrum edidit. Veruntamen, etsi haec vox satis frequens est apud Nonnum, αὐτόγαμος autem hoc uno loco reperitur, equidem coniecturam Graefii scripturae anteponeo vereor. Sed agendum, iam omnia eiusdemmodi composita Nonniana recensebo: sunt autem haec ferme. — αὐτοβαφής

XXX. 123. αὐτοβαφῆ κύκλα προσώπων: verus pallor, qualis est mortuorum, opponitur pallori oris gypso illiti. — αὐτοβόητος* I. 431. IV. 292. (ad quem locum vid. Lehrs. quaest. epic. pag. 282.). VIII. 309. IX. 103. XIII. 133. XVI. 236. XLVII. 2. M. Ev. Io. Δ. 130., ubi Nonnus nugatur, δάκτυλον αὐτοβόητον opponens ἀνάουδ' ἔνι. cf. Mart. V. 19, 17. rides tacito naso. Admovere digitum naso est hominis meditantis et demonstrantis. E. 143. ἔργα φθέγγεται αὐτοβ. i. e. facta ipsa loquuntur. — αὐτογένεσλος*, ex se ortus, non creatus. XL. 52. φύσις. M. Ev. Io. Δ. 109. Ξεός. E. 69. Θ. 127. Ν. 93. 120. — αὐτοδάκτος, qui mortem sibi conscivit. XVII. 274. XL. 119. XXIII. 73. — XXVIII. 129. αὐτοδ. in Graefiano quidem exemplo: at in Hanov. ἀροτιάκτος, quod sanum videtur esse. — αὐτοδιδάκτος V. 370. φήμη, fama nullo auctore divulgata. VII. 110. Ἔρωσ, i. e. ipse, sua sponte, a nullo subornatus sive edoctus. conf. XII. 197. — VIII. 29. αἰοδή (vide de hoc Nonni commento Koehl. comment. p. 17.). XXIV. 231. αὐτοδ. Λεῦκος ἀνέπλεκεν αἰοδήν. (conf. Hom. Odys. XXIII. 347.) XLI. 140. quem locum s. v. ἰμερ. iam attulimus. (vid. Cun. animadv. p. 160.) Adde M. Ev. Io. A. 137. ὀπωπὴν αὐτοδιδ. ἐντροπαλιζομένην i. e. ultro. B. 119. αὐτ. ἦδεεν, a nullo edoctus itemque Δ. 242. Ζ. 58. — XL. 508. εἰς πλόον αὐτοδ. ἐνήχετο ἰχθύς, piscis enim unam ducem naturam secutus similitudinem navigationis praebuit: inde πλόος dicitur αὐτοδ. — αὐτόδητος*, qui manus sibi intulit. XLVIII. 743.: sed vide annot. Graefii criticam. — αὐτοέλικτος I. 495. στέφος. Oceanus dicitur, terrae circumfusus. XXXVIII. 352. πόλος, quem Horatius rotundum dicit. II. 259. ὄχευς Ὀλύμπου. Epitheton coeli proprium ad eius repagula videtur translatum. VIII. 10. κισσός, hederā tortilis suapte natura. XXXVI. 386. ἀνάγκη, vinculum intellige ex racemis factum, quo Bacchus Deriaden ligavit. XXI. 30. XLV. 143. σιγή: X. 168. XXI. 208. οὐρή (cf. Aristod. Ecphr. v. 269. βόστρυχον αὐτοέλ.). XLVIII. 697. ἰμάσθη. 640. χορός. M. Ev. Io. Τ. 32. σοῦδαριον αὐτοέλ. (in Ev. ἐντετυλιγμένον). E. 23. πηγῆς ὕδωρ, quae aqua suapte vi agitur seu fluctuat. XVIII. 239. ἐνυώ. Epitheton voci ἐνυώ hoc loco adiectum cadit in formam ac motus monstri illius, de quo vid. Heyn. ad Apollod. I. 2, 1. — Eodem libro v. 255. σκορπίος. XIX. 276. αὐτοελ. ἐλάμπτετο, Silenus saltans, antequam in flumen mutatus est. Adde XXXVIII. 158. XXXII. 273. XXXIX. 379. κύκλος. XXX. 79. πυρός. XLV. 347. σέλας. XLVIII. 58. φλόξ. Itaque αὐτοέλικτον est, quidquid per orbem volvitur vel torquetur. XLIV. 35. αὐλή Πενθεός cet. conf. Eurip. Bacch. 377 et 599 (ed. Herm.) — XXXIII. 23. αὐτοελ. σύριγξ ἔπλεε κύμασιν. conf. XLIII. 153. XXXIX. 336. XXV. 531. — XL. 187. Πενθεύς, eversa arbore, de qua orgia bacchantium speculatus erat, αὐτοελ. κύμβαχος ἠερόθεν κεκυλισμένος ἴριπε. conf. Eur. Bacch. 1085. et imprimis 1102. sqq. — αὐτοξέμεσλος* M. Ev. Io. Ξ. 193. ἔνδιον αὐτοξέμ. ἀναστήσομεν ἐν αὐτῷ. Ioannes Ev. cap. III. 23. μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν. Nonnus sedem intelligi vult suis ac propriis fundamentis nisam, quae permaneat ac duret. — αὐτόξροος* M. Ev. Io. E. 124. ἦνπερ ἐνίφω μαρτυρίην ἰδίην αὐτόξρο. i. e. εἰάν ἐγὼ μαρτυρῶ περὶ ἐμαυτοῦ. — (αὐτοκασιγνήτη XXI. 180. ex emend. Herm.) — αὐτοκέλευσος. (Conf. Northm. et Wernick. ad Tryph. v. 314.) XL. 528. αἰτός, quae aquila ultro se obviam tulit. De hac re conf. Mov. Phoenic. Tom. I. p. 638. — Eodem libro v. 520. εἰς πλόον αὐτοκ. ἐναυτίλλοντο κολῶναι: erant enim rupes

πλαγκταί. VI. 369. λάρνακος στόλος αὐτοκ. cet.: Deucalionis navis ipsa cursum per mare tenebat. M. Ev. Io. A. 161. Lazarus ex morte suscitatus *στείων αὐτοκ. χθόνα ταροψ.* XXI. 167. Lycurgum excaecatam poeta dicit *πολλάκις αὐτοκέλευθα περιπταίοντα πεδύλοια.* Graefius adverbii loco positam ait vocem αὐτοκ. aut legendum *πέδιλα.* Haec coniectura non admodum commendatur: αὐτοκ. videtur esse: cum ipse, sine comite incederet. Conf. Merrick. ad Tryph. 312. — αὐτοκέλευστος, sua sponte, ultro, nullo monente aut iubente. II. 10. *μόρος* i. e. exitium, in quod quis ruit cantu Sirenum captus. III. 163. *αἰλιον αὐτοκέλ. ἐπιγράψιας ὑακίνθω* (conf. Mosch. *ἐπιταφ. Βίων.* v. 6. sqq.). Ovid Met. X. 215. ai, ai flos habet inscriptum cet. has igitur literas cum ipsa natura depingat, *αἰλ.* dicitur αὐτοκ. VI. 108: *ἀκοίτηρ.* VIII. 19. *εἰς φάχην ἕλης αὐτοκ. ἔσπιχεν;* simul enim ac sonitum tiliarum audivit, animi impetu permotus se in saltum proripuit. v. 70. *ἔσσομαι αὐτοκ. ἐμῆς τιμηφόρος εὐνῆς* i. e. non alio ad id me excitante v. 173. *ἔξεται αὐτοκ. ἐς οὐρανὸν Ζεύς.* Adde IX. 241. XIV. 255. XVI. 215. 330. XL. 188. XLIII. 16. (*δρόμος.*) XLVIII. 853. (*τόκος.*) M. Ev. Io. Γ. 108. H. 107. Σ. 26. E. 54. K. 64. M. 194. Π. 40. 102. Τ. 80. — αὐτοκύλιστος, qui sua sponte volvitur, delabitur vel praeceps agitur. Haec vox Nonno sexcenties usurpata ac plerumque verbis *πίπτειν, ἐρείπεσθαι, ἐπολισθαίνειν, ἐπισκιρτᾶν, ὀκλάζειν* adiuncta est. Conf. II. 434. XXVIII. 138. — X. 160. XXII. 367. XXXVIII. 29. XLIII. 160. — X. 356. XI. 478. XIV. 376. XVI. 261. XIX. 284. XXXIX. 232. XLVII. 114. X. 376. XLIII. 47. — XI. 218. 89. XXXVIII. 411. XLVI. 275. XLVIII. 159. — XVI. 376. M. Ev. Io. A. 112. — XVII. 153. XXVI. 324. XX. 350. XXV. 490. XXVI. 228. XXX. 115. (*νέος*, qualis erat Phaethon). XXXIII. 347. *καὶ νύκεν αὐτοκ.* cet. i. e. se ipsa in mare praecipitasset. XLIV. 64. (vid. Herm. ad Eurip. Bacch. v. 1162.). XXXV. 295. (*τροχός*, cuiusmodi rotae Ixion illigatus erat). XXXVII. 257. de rota volubili currus. cf. v. 427. XLVIII. 378. de rota, quae erat in Nemesis insignibus: nec tamen manibus deae tenebatur (cf. Koehl. comment. p. 93.), sed *ἔην παρά ποσσὶν ἀνάσσης.* XXXVI. 212. aliquis transfixus sagitta *αὐτοκύλιστος ὀμίλλε πότιμω.* M. Ev. Io. Φ. 31. *πόντιον αὐτοκύλ. ἔσμον ἄλητην:* piscium multitudinem per mare vagantem poeta dicit. — αὐτολόχευτος*, per se in lucem editus. IV. 427. *στάχυς γιγάντων:* viros intellige dentibus draconis, quos Cadmus severat, enatos. conf. XL. 536.: ubi varia scriptura est *αὐτοτέλεστον.* XIII. 174. *παρθένος,* Minerva: Graefius Erechtheum dici opinatus mavult scribi *αὐτολόχευτον.* At conf. VIII. 87. Invidia iram Iunonis lacessens *Διόνυσος,* inquit, *ἔσσειται αὐτολ. Ὀλύμπιος, ὡς περ Ἄδηνη.* XXIX. 262. *δίχα λέκτρων ἄσπορος, αὐτολόχ.* Σειληνός *ἀνέδραμι μητρόσ ἀρούρης* (conf. Creuz. Symb. Tom. III. p. 208.). XLVIII. 728. *σπόρος αὐτολ.* Aura ambigit, viri deive furtiva consuetudine, an ipsa ex se sit gravida facta. XXXVII. 68. *πῦρ αὐτολ.* i. e. ignis, qui e silice eliditur. — αὐτόματος. Quicquid suapte vi ac natura, sine ulla arte vel ope aliena aut fit aut facit aliquid, Nonno dicitur *αὐτόματον,* sive animans est sive res inanimata. Quod Cunaeus animadv. p. 129. docet, *αὐτόματ.* ad voluntatem potissimum spectare, id quamvis vere dictum sit, tamen non ita obtineri potest, ut Nonnum prorsus a veterum scriptorum usu descivisse putes. Ceterum *αὐτομάτη* etiam apud hunc poetam frequens est: *αὐτομάταις* duobus locis legitur, et altero loco variant libri: altero autem nulla

est scripturae varietas: videtur tamen hoc quoque loco reponendum *αὐτομάτοις*, cum ceteris locis, quibus id adiectivum cum substantivis feminini generis iunctum est, *αὐτόματοι* constanter dictum sit. *αὐτομάτη* reperitur XXXIX. 214. *αὐτομάτη* πλήρῃ ἐπλεε δὲ ὕδατος. XLIV. 43. *αὐτομάτη* ῥαψάμιγγι ἐβλεπεν ὕδωρ. IV. 365. *αὐτομάτη* ἐρρεε χαίτη. adde XXXIII. 325. *στροφάλιγγι*. M. Ev. Io. Z. 83. (νηϋς). XLVIII. 576. *κολώνη* αὐτομάτην ὕδωρ μέδην, collis vites non consitas edidit. XL. 498. *πέτρῃ*. II. 468. *κολώνη*. VI. 186. *αὐτομάτη* μιάστιγι περιστίζων λέων δέμας οὐρή (conf. Hom. II. XX. 170. sq.). XL. 433. ἄν (φωτῶν) μορφῆν αὐτομάτην ἔδενεν ἄλλος. Autochthones intelliguntur (conf. Movers. Phoen. II., p. 27. 126 et 128.). IX. 6. Jupiter, cum Bacchum ex femore ederet, ipse manum quasi obstetricem admovit: inde *παλάμη* eius αὐτομάτη πέλε μιᾶ τοκετοῖο. At XLIV. 21. αὐτόματοι κληῖδες ἀνώγηνντο πύλων (conf. VII. 317. et Hom. II. V. 749. αὐτόματα δὲ πύλαι cet.) XVIII. 360. αὐτόματοι ἄλλο σέο πένθος ἀπαγγέλλουσιν ὄπωπαί. Conf. III. 324. XXVI. 77. II. 368. αὐτόματοι σάλπιγγες cet., mugitus boum ipse tubae similem sonitum dedit. XLVII. 9. αὐτόματοι Ἀθηναίαι ἐμιτρώθησαν ἡμερίδων πετάλοις. Sed haec sufficient: addam alios quosdam locos, quibus Nonnianus huius vocis usus illustretur. XXII. 144. αὐτόματοι Ψελλήμονες ἐχάζοντο, ut latine sua sponte ac voluntate dicitur. XXII. 26. αὐτομάτου χυθέντος Λυαίου. M. Ev. Io. Z. 162. *παραύσκει* αὐτομάτος ἢ σοὶ ἄλλος ἔειπεν. adde Δ. 207. XVIII. 339. (μυτιεύσατο). Z. 185. (γυγνύσκων). — XL. 95. Deriades suo corpore γεφύρωσεν ὄλον ὕδωρ αὐτομάτος. M. Ev. Io. E. 118. αὐτομ. οὐδέν δύνάμαι, ipse ego meis viribus nihil valeo. XXXIX. 163. ὄρνις μελανόχροος ἔλθη . . . φόνον Ἰνδῶν προσεσπίζων αὐτομάτου Ψανάτω μέλαν τύπον: ipsum colorem nigrum poeta dicit imaginem mortis atrae fuisse. Sententia est plana: sed oratio impedita. Videtur ex verbo προσεσπίζων repetendum ἔχων, προφαίνων, tale quid. XVI. 332. Σύριγγι γάμον Διούσσω ἀνευάζει αὐτομάτοις μελέεσσι. Syringa constat in fistulam mutatam: inde modulationes eius (conf. Ovid. Met. I. 707. sq.) αὐτόμ. vocantur. M. Ev. Io. Z. 55. δαῖτα αὐτομάτων ἄρτων, panis copiam, quae per se adaugescit. Γ. 37. πνεῦμα αὐτομάτου βλάστημα παλιγγενέος τοκετοῖο, vis divina naturae humanae, quae regenerata per Christum sponte subnascitur. II. 318. δαλός. Typhon gloriatur, fulmen ipsum pro nuptiali face sibi futurum. conf. XXIX. 281. XL. 474. XLIII. 357. — XXXI. 105. ζωστήρ. II. 440. θεσμός. IV. 126. αὐτομάτου εἰάρινον δώρημα φύσις δωρήσατο Κάδμω. i. e. natura Cadmo decus formae dedit: itaque arte illud quaesitum non erat. XXXVI. 173. σκοπόν αὐτόμ. cet., scopum ultro oblatum. XXIX. 281. σπινθήρες, scintillae, quae ferri attritu e silice eliciuntur. M. Ev. Io. E. 7. ἄλμασιν αὐτομάτοις ὀρχοῦμενοι ὕδωρ: aquas dicit suapte vi subinde mine exaestuant. M. Ev. Io. K. 102. εἰσόκε μίμνη αὐτομάταις (fort. scrib. αὐτομάτοις) . . . ἀφῆσιν κυκλοῦμενος αἶών: donec aevum manserit, quod per orbis ab ipso descriptos circumvolvitur. XLVI. 140. αὐτομάτοις (in ed. Hanov. αὐτομάταις) ἐλίκεσσι ἀνοιγομένων πυλεώνων. — Denique αὐτοματί adverbium IV. 153. — αὐτομ. ἐλάσσοι. XLVIII. 519. Ἀδωνιάς. Graefius autem de coniectura dedit Ἀμαθουιάς. Videtur sane una aliqua ex hoc genere nymphae dici. Iccirco tamen num necessario vox Ἀδωνιάς mutanda fuerit, dubium est. — αὐτοπαγή. XXXVIII. 4. αὐτοπαγή ἀντρα λεαίνης, nativas speluncas poeta dicit.

II. 76. αὐτοπ. σφυρά νήσων. XLI. 279. αὐτοπ. οἶκος Ἀρμονίης, quam domum ipsa construxerat. conf. Jacobs ad Antiph. epigr. 29. v. 2., ubi cellae, quas ipsae apes sibi construunt, αὐτοπαγεῖς θάλαμοι dicuntur. XXIII. 30. αὐτοπαγῆς ἀτίνακτος, in uno eodemque loco defixis pedibus haerens se movere non poterat. XLVI. 273. Agave excusso furore postquam cognovit, quod facinus perpetrasset, αὐτοπαγῆς ἀφρογγος ἐπὶ χρόνον ἴστατο. — αὐτοπαδῆς. VIII. 37. Φρόνος αὐτοπαδῆς ἀτοργος. Ovid. Met. II. 782.: carpit et carpitur una suppliciumque suum est. — (αὐτοπέδη.* XXI. 50. δέξο πετῆλων αὐτοπέδην ἀσίδηρον ἐρισταφυλοιο Κυδαμιοῦ. ed. pr. λυτοπέδην. γυιοπέδην Falkenb. αὐτοπέδην Wakefield. Falkenburgii coniectura nititur his locis: XIII. 488. XXXVI. 365 et 383. intelligitur autem vinculum e racemis confectum.) αὐτόπορος.* VI. 370. Νάυναξ Deucalionis, quod nāvigium ipsum per se cursum per mare tenebat. I. 308. ἐξηλεύοντο κεραυνοὶ ἄλμασιν αὐτόποροις i. e. fulmina vaga incassum cadebant. XLV. 344. πῦρ (conf. Eurip. Bacch. ed. Herm. v. 750.). — αὐτόπρεμνος, radicitus, funditus (conf. Ellendt. Lex. Sophocl. s. h. v.), totus. II. 77. αὐτόπρεμνα δένδρα μεταγλίωθησαν ἀρούρας. conf. XXV. 500. — XXIII. 135. (ξύλον). M. Ev. Io. K. 107. ἐγὼ πατήρ τ' ἐμός ἐν γένος ἐσμεν ἐμφυτον, αὐτόπρεμνον, suis innixum radicibus. conf. annot. Albert. ad Hesych. s. h. v. — αὐτόροφος. XII. 67. i. e. antrum. XV. 192. κενεών. Est enim αὐτόροφος proprie natura fornicatus vel concameratus. inde specus dicuntur αὐτόροφοι. conf. Opp. Hal. I. 22. Vid. omnino Anthol. Planud. L. IV. No. 255. p. 870. — αὐτόρῳξίος, una cum radicibus. XXV. 475. XLVI. 185. δένδρον. XL. 470. ἔργος ἐλαίης. XLV. 20. θάμνος ἐλαίης. M. Ev. Io. A. 64. ἐνδίων αὐτόρῳξιον ὄρεσσαύλοιο μελάσθρου: locum dicit poeta, ubi Ioannes baptizans commorabatur: is locus trans Iordanem situs erat ad Bethaniam — haec enim est vulgata scriptura, quam Nonnus servavit — vel potius ad Bethabaram. ἐνδίων autem αὐτόρῳξ. ὄρεσσ. μελ. deversorium a natura conditum in regione montana sive specus. T. 224. σῆμα, sepulcrum in vivo saxo excisum. — αὐτόσπορος, ex se natus. VII. 73. Αἰών, ποιμῆν ἐτέων αὐτόσπορος. XXIII. 285. αὐτόσπορος Τηθύς. conf. Ez. Spanhem. observv. in Callim. h. in Delum v. 17.) XL. 171. αὐτόσπορον αἶμα Γυγάντων. XL. 396. τέτραμα βίω φέρων αὐτόσπορον ἀρχὴν Φοίνιξ τίκτεται. de Phoenice avi loquitur poeta: de qua avi Plin. N. H. X. 1. Ovid. Met. XVI. 392. sq.: una est, quae reparet seque ipsa reseminat ales cet. — αὐτόσσυτος a semet ipso incitatus vel agitato seu sponte veniens. V. 185. delphinus in opere quodam affabre factus ψευδαλέην ἐλέλιξεν αὐτόσσυτον οὐρήν, scilicet videbatur caudam agitare. conf. XXV. 533. οὐρή αὐτόσσυτος dicitur, quae cum modo torpuisset, rursus sua vi se movere coepit V. 613. XIII. 179. αὐτόσσ. ἀφρός Ἐρώτων. de semine profuso. Vid. Cun. animadv. p. 92. XII. 312. μέλας αὐτόσσ. ἀήρ, de nigricante colore uvarum (conf. Hom. Odys. VII. 125. sq.). XLIV. 105. ὄρσιος αὐτόσσ. αὐλός ἐέροης αἰμαλέης, emicantem mactati bovis sanguinem poeta dicit. XLV. 331. δόμος (Penthe) λαυρή σάλπιγγι χέων αὐτόσσ. ἤχῳ i. e. sonitus sponte editus fragore tremefactae aulae. XVII. 31. XXXVI. 254. ἀρχὴν αὐτόσσ., praedam sponte obviam latam, sponte in manus venientem. XXXVII. 693. σόλος φέρων αὐτόσσυτου ὄρην, εἰς ἴκε σηματα πάντα παρέδραμεν (conf. Hom. II. XXIII. 843. sq.) i. e. σόλος, globus ferreus, qui a disco forma differt, etiam post-

quam in terram decedit, tamen vim, qua vibratus erat, aliquamdiu retinebat. XLV. 125. αἴγλη αὐτόσσ. λυχνίδος, splendor lychnidis lapidis sponte effulgens (cf. Schoen. comment. de pers. in Eur. Bacch. h. scen. p. 16.). M. Ev. Io. H. 63. ἤ καὶ αὐτός φθέρηγομαι ἐξ ἰδίων δάρων αὐτόσσ. αὐδὴν. i. e. intelliget, ea, quae doceo, a patre meo, non a memet ipso proficisci. Γ. 162. αὐτόσσ. ὄμβρον ἰάλλει σοφίης πατρῴης, copiam effundit paternae sapientiae ultro manantem, vel, ut ipse Ioannes dicit, τὰ ῥήματα τοῦ θεοῦ λαλεῖ — αὐτοτέλεστον. Quicquid per se efficitur, sponte provenit, Nonno dicitur αὐτοτέλεστον. (Conf. Jacobs Anthol. Palat. I. No. 19.) XLVIII. 84. στρατός Γιγάντων. XIV. 26. γενέσθη. XXVII. 323. σπόρος (est nimirum semen pro sato seu filio positum). M. Ev. Io. A. 39. λόγος i. e. Christus. VII. 228. εἰς τόκον αὐτοτέλ. ἄγων μορφούμενου ὕδωρ. mentio fit Veneris ex spuma maris ortae. conf. XIII. 101. εἰς τόκον αὐτοτέλ. ἐμορφώσθη χύσις οὐρῶν, de Orione ex urina prognato. Vide Meinek. ad Euph. Chalcid. in Anal. Alexandr. p. 133. XLVIII. 585. εἰς τύπον αὐτοτέλ. ἰδῶν μορφ. ὕδωρ. De Narcisso poeta loquitur, qui umbram formae ex aquis tanquam e speculo redditam conspicatus perisse dicitur. conf. Ovid. Metam. III. 434. XII. 58. ἄσπορον αὐτοτέλ. νῆα ἀνήρουγε πεύκη (conf. Koehl. comment. p. 24. annot. 2.) XLVIII. 175. αὐτοτ. Ἄμπελος ἦν ἠλλάξατο μορφῆν. XLIII. 24. ἄμπελος αὐτοτέλ. ἔσκαπε δέμας Βάκχου i. e. vitis sponte proveniens. X. 121. ῥόδον. XLVII. 20. κρίνον. XIX. 291. θρύον. XLIII. 233. φυτόν, Proteus scil., mutata corporis forma. XIV. 183. χαίτη. XXXVII. 570. σμῶδις (conf. Hom. II. XXIII. 714.). XXXII. 82. τύπος αὐτοτέλ. ἀναγκάης πέλεν εὐνῆς; sententia videtur esse: cubile sponte et ad tempus factum erat. XLVII. 560. ὄμματι Γοργεῖν βροτέην μετὰ μείψον ὄπωπην εἰς βρέτας αὐτοτέλ. ὁμοῖον (conf. Apoll. II. 4, 3.). Ovid. Metam. V. 206. marmoreoque manet vultus mirantis in ore cet. Eod. libr. 706. βρέτας αὐτοτ. Ἀριάδνης στηρίξας, ὅπη βρέτας Ἥρας. Ariadne enim a Perseo ope capitis Gorgonei in saxum mutata erat: quam rem cum Bacchus vehementer doleret, Mercurius, ut eius dolorem leniret, praedixit, eam non secus ac Iunonem divinos honores consecuturam. Atque apud Naxios quidem constat eius memoriam festis diebus et sacris celebratam esse. Vide Creuz. libr., qui inscribitur Symbolik cet. Tom. IV. p. 117. Fr. Herm. Graec. antiq. Tom. II. p. 339. — αὐτοτελής apud Nonnum eandem, quam αὐτοτέλεστος, vim habet. VII. 154. αὐτοτελής βλάστησις (Bacchus scil.). XII. 186. αὐτοτ. ὄρχατος ἀμπελόσις οἴνοπι καρπῷ γείτονα δένδρα μετώσατο i. e. vinetum non ab hominibus satum. XX. 54. αὐτοτελή παῖδα καθήρου, Minervam scil. XLIV. 242. ἀμπελόσις ὄρηξ πέλεν αὐτοτέλ. ἰστός. conf. Homer. hymn. VII. 40. ἀμφ' ἰστόν δὲ μέλας εἰλόσατο Κισσός cet. XL. 545. ἐκ δὲ ῥοάων αὐτοτ. γενόμην, inquit nympa. XXXVI. 306. Dionysius in certamine cum Deriade commisso varias corporis formas induens ἄλλοφανῆς μορφοῦτο καὶ εἴκελος ἔφνεῖ γαίης αὐτοτελής ἀνέδραμεν. XLI. 102. de Venere marina: αὐτοτελής μορφοῦτο θυγατρογόνῳ γόνος ἀφραῖ. Musaeus v. 249. Κύπρις ἀπόσπορος ἐστὶ θαλάσσης — αὐτοτόκος, qui ipse parit (αὐτοτόκος enim non reperitur apud Nonnum). VIII. 181. XXVII. 62. Ζεὺς. IX. 210. Ζεὺς αὐτοτόκῃ ... γαστρὶ γόσῃ τέκε παῖδα (Bacchum femori insutum). XXVI. 188. αὐτοτόκων πετάλων χλοερὸν ποτόν, mella dicit de fronde arborum stillantia — αὐτοφόρος, qui se ipse interimit. Nonnus tamen id epitheton saepe

ab homine ad eam rem transfert, cuius ope sibi aliquis necem consciscit. XXIII. 59. αὐτοφ. Ὀρόντην μιμούμενος. XXXIII. 361. αὐτοφ. αἶψα θάνης. XLVIII. 742. Αὐφῆ αὐτοφόνος μενέαιεν ἐκούσιον ἄορ διὰ κόλπον ἐλάσσαι i. e. Aura pectus gladio transfigere ac voluntariam mortem obire cupiebat. XVII. 314. παλάμη. in libris est αὐτοπόνω. Vid. Wernick. ad Tryph. v. 19. XLVII. 224. Erigone suspendio vitam finiens αὐτοφόνω στροφάλιγγι μετάρσιος ἔλετο. XVII. 280. XXXII. 231. σίδηρος. M. Ev. Io. Θ. 46. ξίφος ἔλακον αὐτοφόνω διὰ γαστρός ἐμιλήσειεν ὀλέθρῳ. ὀλέθρῳ. αὐτοφ. nihil sonat, nisi sua manu periiit. — αὐτοφότης, ipse per se latus: IX. 150. ἐνήχεται αὐτοφ., χερσὶν ἐρέσσων. — αὐτοφυής. Quicquid natura, non manu seu arte factum est, αὐτοφύες dicitur. XI. 374. χάρις naturalis quaedam formae gratia ac venustas non fucata. XIX. 293. δόναξ, sponte nascens. XXXVI. 364. Δηριάδην αὐτοφυής ἐμέδυσσεν ἔλαξ εὐώδει καρπῷ. XLIV. 129. (conf. Eurip. Bacch. v. 6—12.) XVI. 275. XII. 297. καρπός. XLVII. 17. βότρυς. XLI. 120. λειμῶνες (conf. Marian. Epigr. 3, 10. πέξα αὐτοφύτοις νάπη). Vide omnino Jacobs ad Meleagr. epigr. 112. v. 3. — αὐτοφύτος. VII. 344. πέτρη. IV. 436. αὐτοφύτοις τεύχεσιν κεκορυθμένοι, unus scil. de Spartis, qui armati ex terra provenerunt. M. Ev. Io. Α. 3. λόγος θεοῦ αὐτοφύτοις: qui suapte vi ac natura extitit. II. 300. ἦπαρ, Promethei iecur semper renascens, i. q. παλιφυής v. 298. — αὐτοχάρακτος. Quod sua sponte describitur sive depingitur est αὐτοχάρακτον. V. 599. Proserpina imaginem suam ex speculo aeneo re-percussam contemplatur: αὐτοχάρακτον ἄγαλμα διοπτρεύουσα προσώπου. pari modo Venus apud Sophocl. in fabula deperdita Κρίσει (vid. Athen. I. XV. p. 687. c.) suam faciem e speculo relucens contuetur — αὐτόχθων, in ea ipsa terra, in qua quis sedem ac domicilium habet, oriundus. Nonnus hac voce adiectivi more usus est, velut XIII. 199. XXXIV. 183. φύτλη. XLI. 65. γονῆς αὐτόχθονι ῥίζῃ πρωτοφανῆς ἐμαυῶσθι στάχυς ἀνδρῶν i. e. primi incolae aborigines erant. Paulo audacius dictum: XL. 434. πόλιν αὐτόχθονι τέχνην πετράοις ἐπυργύσαντο θεμέλοις: quin etiam μόνον (quod necessario reponendum erat pro πόρον) poeta dicit αὐτόχθονα XLII. 261., Pityis scil. nymphae in pinum mutatae (confer Luc. dial. deor. XXII. et Nonnum ipsum II. 109.) et XXXIII. 266. σκιάεντι θορῶν αὐτόχθονι παλμῷ — μελαίνετο κῶνος ὀμίχλης, nox appetens intelligitur. Vocem αὐτόχθ. poeta ipse, ni fallor, explicat IV. 78., ubi dicit: ἀχλύοις δὲ κῶνος ἀερισπότητος, ἀπὸ χθονὸς ὀξὺς ἀνέρωπων. conf. VII. 310. XXVII. 5. Vid. Diog. Laert. VII. segm. 144. τὴν γῆν κωνοειδῆ σκιάν ἀποτελεῖν. Apparet αὐτόχθονα τέχνην, μόνον, παλμῶν ita dici, ut vox αὐτόχθ. aliquantum ab ea, qua plerumque ponitur, significatione discedat. τέχνην αὐτόχθ. puto intelligi artem non adventitiam, sed domesticam, quasi ab ipsa soli natura traditam, μόνος autem Pityis αὐτόχθων vocatur, quia radicibus in terra defixa est, itaque fatum ex ipsa terra reperit, i. e. ἐντόπιόν τανα μόνον. Conf. Hesych. et Etymol. Magn. s. h. v. Denique παλμός noctis αὐτόχθ., si quid video, propterea dicitur, quia terra ipsa hanc umbram proiicit. — αὐτόχυτος sponte effusus vel manans, velut VI. 9. XV. 374. XIX. 3. XX. 16. XLVII. 217. δάκρυα. VII. 77. οἶνος. XIV. 435. νέκταρ, quocum natura vini aequatur. XXV. 443. XLII. 97. XXIV. 131. γάλα (mammarum). XLI. 127. μόνον. M. Ev. Io. Η. 147. ῥέεθρον. At XXII. 22.: αὐτοχύτων ἀπὸ κόλπων λαρά —

ἐλείβετο δῶρα μελίσσης, est αὐτοχύτ. ex coniectura Wakefieldii repositum pro αὐτοφύτων, quae est scriptura vulgata. Graefius dubitanter coniecit αὐτοφύτων ἀπό κορυμῶν: quae opinatio dubito an cuiquam probetur, Wakefieldii autem coniectura quodammodo firmatur XLVIII. 957. αὐτοχύτῳ στάζοντα (μάζον sc.) νόσον γλάγος ὄμφακα μαζῶν. quamquam in hoc quoque loco sunt, quae displiceant. Offendit enim, ut recte monet Graefius, vox μαζός male repetita. Idem vir doctus suspicatur legendum esse αὐτόχυτον. Quodsi in utroque loco servetur vox αὐτόχυτος, cum nec κόλπος nec μαζός eodem modo, quo δάκρυα, οἶνος, μύρον, ξείδρον, αὐτόχ. dici possit, quippe cum neque sinus neque mamma ipsa manet, sed effundat liquorem, poeta putandus est hanc vocem fere usurpasse, ut latine dicitur manare adiecto liquoris accusativo. (cf. XII. 201. XIII. 256. οἶνόχυτος Διώνυσος. XXXIII. 74. οἶνόχυτος Ἑβη.) XLVI. 311. ἀπ' αὐτοχύτου . . . καρῆν (Penthe) αἶμα τῶν μητρῶν ὄλον φοίνεζε χιτῶνα. Nulla est hoc loco epitheti traiection: sed commode illud voci καρῆν. additur propterea, quod capitis lacerati ac divulsi sanguine sinus matris infelicis maxime commaculatus est. Conf. Eurip. Bacch. v. 1131. sqq. et lib. XLIV. 70. atque huius libri v. 218. Graefius, fortasse, inquit ἀρτίχουτῳ reponendum est. Verum Nonnus ornavit hoc epitheto M. Ev. Io. B. 31. ὕδατα. XLVIII. 52. ῥόδια. XXXII. 296. ὄμβρον. XXXIX. 227. αἶμα. XIV. 416. μέδην (i. e. οἶνον). XIII. 431. μαζόν, ubi vox ἀρτίχουτος simili modo, atque supra αὐτόχυτος, explicanda est. Quod vero Graefius mavult scriptum ἀρτιφάτου aut ἀρτιλύτου: alterum quidem legitur V. 554. ἀρτιφάτου δὲ πένθεος ἰσταμένιοιο φερώνυμιος ἐπλετο Πενθεύς: Pentheum vult poeta nomen duxisse ex recenti luctu, quem Actaeonis interitus moverat; alterum nusquam apud Nonnum legitur. — Restat αὐτοχόωνος i. e. αὐτοχόανος, αὐτόχωνος, vox homerica (conf. II. XXIII. 826.). XXXVII. 667. σόλος: est enim massa ferri rudis et impoliti, quale ex ipsis fornacibus funditur.

Haec de his vocabulis: nunc de verbis cum pronomine γάμος compositis. Inveniuntur apud Nonnum praeter αὐτόγαμος, quod hoc uno loco legitur: 1) ἄγαμος. XVI. 23. 31. XXXV. 210. XXXVI. 69. παρθευκή. XXVII. 319. θεά, Minerva scil. XXXV. 215. κορείη. 2) ἀγχίγαμος (conf. Lobeck. ad Phrynich. pag. 685.), nubilus, virgo matura sive, ut Horatius ait, tempestiva viro. V. 572. Περσεφόνη (conf. Lob. Aglaoph. Tom. I. p. 549.). XLVIII. 98. Παλλήνη. — αἰνόγαμος. VIII. 328. κοίρη. — 3) ἀλεξίγαμος, nuptias vel etiam congressum virorum aspernans XL. 541. νύμφαι, sic dedit Graefius: in libris est Βάκχαις. Falkenb. κούραις, coniecit at infra v. 572. Naiades commemorantur. — 4) ἀμαρτίγαμος. XLVIII. 95. Pallenes pater αἰδρόν ἔχων ἀδέμωστον ἀμαρτιγάμων ἑμμεναίων cet. Equidem puto ἀμαρτιγ. ἑμμεναίων οἷστον dici insanam cupiditatem infandae consuetudinis, non iusto coniugii foedere sancitae. — 5) ἀμερσίγαμος. VII. 226. Κρόνος ἀμερσιγάμῳ ἄρη μηδεα πατρός ἔτρεμεν. conf. XVIII. 225. Est igitur harpe, qua Saturnus Uranum patrem castravit. At VIII. 372. κεραινός dicitur ἀμερσίγαμος, quo Semele extincta ac simul eius, quae Iovi cum hac muliercula erat, consuetudinis finis factus est. XXXIV. 100. Ἡοῦς ἀμερσιγάμου φάος ἐνόησεν. Erat is γάμος ὑπναλός (v. 96.): erant ὀνείφειοι ἑμμεναίοι (v. 97.). Sensus est, inquit Graefius: et vidit se matutino tempore, quando somnia vera, haec som-

niasse et credidit iam, Chalcomeden amore perire. Vir doctus spectasse mihi videtur verba subsequenda: Χαλκομέδην ἐδόκησεν ἔχειν πόνον. Equidem ἢ ἄμειροσίγαμον puto dici, quia luce oborta una cum somnio etiam iucunditas oblatae per quietem imaginis cessit. M. Ev. Io. Γ. 123. ἄμειροσίγαμος βασιλεύς. Herodes enim Antipas a Philippo fratre uxorem abduxerat. 6) ἀπειρογάμος. XLVII. 416. opponitur ζυγή: est igitur nuptiarum expers, casta: ἄμειροσεν ὄρον ἀπειρογάμοιο θεαίνης — Ἀστίνης. At XIII. 98. ἀπειρογάμων ἀπὸ λέκτρων Ὀρίων τριπλάτων ἀπὸ μητέρος ἀνδρος Γαίης: Orion enim nulla matre prognatus est. Res est notissima. — 7) ἀρτίγαμος: nuper matrimonio iunctus. XL. 269. παρακοίτης. XLIV. 254. νέμε. XLVIII. 298. νέμψη. At VIII. 190. παστός, in quo Iupiter modo rem habuerat cum Semele, et XLVIII. 869. ὑμέναιο i. e. recentes. — 8) δύογάμος. IX. 247. Ἰνώ. XLVIII. 748. Αὔρη: utrique multas magnasque miseras creabat, alteri Iovis, alteri Bacchi coniugium. XIII. 177. Ἀμφιγυήεις: nam Minerva eius amplexus sprexit. XXX. 150. κούρη. XLVIII. 858. νέμψη. — 9) εὐγάμος, feliciter nupta. I. 27. Αὔρη eadem, quae loco supra allato δύογάμος: sed utriusque loci ratio differt. XVI. 294. κούρη. XXIV. 215. ὀλλυμένου μνηστῆρος, ὃν οὐκ ἴδεν εὐγάμος ὄρη. i. e. cui non contigit, ut coniugio frueretur. XXXI. 196. ὕπνος δεδεγμένους εὐγάμων ὄρη, exoptatum coniugium. XX. 144. XXXI. 127. Ἀδάμιδος (ποταμοῦ) εὐγάμοιο ὕδωρ. Vid. Movers. Phoen. Tom I. p. 665. (I. Laurent. Lydus de mens. April. ep. 3.). — 10) συγατρογάμος. XII. 73. συγατρογάμω γενετήρι: de Harpalyces patre, Clymeno, totaque hac fabula vid. Anal. Alexandr. ed. Meinek. p. 55. — 11) κλεψίγαμος. VIII. 60. Κρονίδης, adulter. XXV. 116. γαμίης ὄμβρον ἐέρσης — κλεψίγαμοιο. poeta de furtivis Iovis et Danaes amoribus loquitur. — 12) μελλόγαμος i. e. qui uxorem ducturus est sive sponsus. XLVII. 268. XLVIII. 110. Λυαῖος. (conf. Theocr. Id. XXII. 140.). 96. μνηστῆρες. — 13) ὀψίγαμος. II. 311. Ἐφιάλτης. Docte nimirum hoc loco hariolantem Nonnus facit Typhonem. — 14) πολύγαμος. XIV. 104. Σάτυροι. erant enim libidinosi. — 15) σύγγαμος. V. 198. Ἰνώ i. e. uxor. adde XXXI. 178. — VIII. 384. Σεμέλη λάχε σύγγαμοιο Ἥρη: Semele cum eodem, cuius uxor erat Iuno, concubuit eoque quasi affinitatis vinculo cum Iunone iuncta est. — 16) τελεσίγαμος i. e. nuptias perficiens, dummodo teneas, Nonno plurimis Iovis γάμοιο concubitum dici. Itaque τελεσίγαμος II. 220. Ἀφροδίτη, XXXVI. 77. XLVIII. 693. Κυθέρεια vocatur, quippe quae praesit rei venereae nec tamen consors regni illius, quod Iuno pronuba tenet. VIII. 313. Ὑμέναιο, antistites nuptiarum. XVI. 340. XLVIII. 724. Λυαῖος: at hi hymenaei inconcessi erant. Ceterum de locutione τελεῖν γάμοιο vid. Ernest. ad Callim. hymn. in Apoll. v. 111. — XXV. 314. Ἄττις ποτὲ χαλκῶ φονίξας γονόντα τέλεσι γάμοιο στάχυν ἤβη: etenim se castravit. XLII. 378. Ἀδωνις, cuius θεσμὸς ἄβρα vocantur: ut ipse ἄβρας Bion. Id. I. 79. Adonis πάρεδρος et coniux Veneris, iure τελεσίγαμος dici poterat. XLVIII. 235. Πεισῶ. 597. πηγῆ, ex quo fonte cum Aura bibisset, inebriata et a Baccho vitata est. XLVII. 334. ὄνειροι. Ariadne per quietem sibi videbatur cum Theseo esse: at ille aufugerat. XLVIII. 776. κορείη, cum irrisione dictum est: quapropter mea quidem sententia nihil est mutandum. Vide sis Graefii annot. critic. ad h. l. M. Ev. Io. p. 51. οὐ βροτέης εἰμὶ τελεσιγάμοιο γονίης χροῖός.

Evangelii scriptor ipse: οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ κόσμου. Nonnus non pervertit quidem sententiam, sed perspicuitati eius minus consuluit. — Verum ut totum id genus complectar, restant duo verba cum voce γάμος composita, γαμοκλόπος et γαμοστόλος. Atque γαμοκλόπος reperitur III. 377. VI. 97. Mars, Veneris adulter (conf. V. 503.); VIII. 64. Ζεύς. — XXXVI. 70. εἰκὼν γαμόκλη. Ovid. Met. II. 425. protinus induitur faciem cultumque Dianae. XXXIII. 121. αἰστός ὄρνις. XLVII. 545. ὄμβρος (conf. Ov. Met. VI. 113. Ceterum de huius vocis significatione vid. Wernick. ad Tryph. v. 45. — γαμοστόλος est nuptias apparans vel explendae libidinis occasionem subministrans. VII. 296. πῦρ. XLVII. 330. ὄρφηρ (conf. Mus. Her. et Leand. v. 282.). XLVIII. 636. Ἴππος Βάχχοιο γαμοστ. i. e. ad opprimendam Auram opportunus. Vox enim γαμοστ. et substantivi et adiectivi more ponitur. XLII. 530. Πειθῶ, coniugii quasi conciliatrix. XLIV. 309. καὶ σὺ γένιοιο γαμοστ., Autonoe scil., quam Bacchus deludit. XXXIX. 190. Ἴλισσός: nam ad Ilisum Boreas Orithyiam rapuit. Plat. Phaedr. p. 229. b. Ovid. Met. VII. 695. Maxim. περὶ καταρχ. 416. sqq. XI. 275. ἄρμα γαμοστ. Ἴπποδαμείας (conf. Pind. Olymp. I. 25 et 87.). VIII. 282. εἰς Σεμέλην ἐγχεσθε γαμοστ. κεραυνοί. XLVII. 469. ἀμφὶ νύμφης Ναξιάδος, Ariadnen poeta dicit, σκίσησε γαμοστ. ἐομόσ Ἐρώτων. XLVIII. 282. κροτὸν ἴμαντα γαμοστ. (conf. Hom. II. XIV. 214.). XLIII. 374. μῦθος certamen, quo de Beroes coniugio Neptunus et Bacchus inter se contenderunt. XIII. 112. Iphigenia cum Aulidem, ubi eam Achilli nuptum daturum sese pater simulaverat, venisset atque in eo esset, ut maclaretur, Diana commiserata virginem surripuit, εἶδεν ἀκούει Αὐλίδι ἀνυμφεύτοιο γαμοστόλος Ἰφιγενείης. Aulide apparari quidem dicebantur Iphigeniae nuptiae: inde urbs vocatur γαμοστ.: sed hae nuptiae falsae et ab Ulysse subdole fictae erant; inde adiecta est vox ἀνυμφ. Est ὀξύμωρον, quale illud Sophocleum γάμος ἄγαμος. XVII. 239. Ἀχελῷος, οὗ ποτε κέρως Ἡρακλέης κέρως εἶδε γαμοστόλος. Res est cognita. Graefius γαμοστόλου maluit legi. Potest sane κέρως Acheloi ita dici: nec tamen necessaria est haec coniectura, si quidem Hercules hoc certamen iniit, ut Dejaniram sibi desponsatam victor uxorem duceret. XVI. 59. ὅπως αἰστὸν ὄρνισον ἄλλα γαμοστόλου ἄστρου Ἐρώτων. Eandem rem tetigit poeta XIII. 203. XXXIII. 297. confer. tamen Hygin. Poet. astron. XVI. et Eratosth. καταστρ. XXX. — XXXV. 185. Venus iactans Morrheum, virum alioqui ferocem, amori succubuisse, Martem cavillata dicit γαμοστόλ. XXXVIII. 134. ἀκτῖνα Σελήνη νυμφιδίην γαμοστόλου ἔχει. nam ἀκτ. facis nuptialis vice fungitur. Utrumque epitheton uni Veneri tribuitur Orph. hymn. LV. v. 8. et 11. — XVI. 319. οἶνος γαμοστόλος Ἐρώτων: vinum enim lacessit libidinem, itemque v. 338. XXXIII. 178. Venus adhortans Cupidinem, ut Baccho contra Indos opem ferat, σὸν καὶ ἐμὸν, inquit, κύθαινε γαμοστ. ὄρνιν Ἐρώτων, εὐφροσύνης κήρυκα — ὑμεναίων: ὄρνις γαμοστ. est, nisi fallor, auspex nuptiarum (conf. cod. libr. 348.).

Haec hactenus, nunc de ipso Gamo ac de toto illo loco perdifficili. Verba sunt: εἴτε Γάμος, σκιεροῦς δὲ Ἔρωσ ἐσπειρῆν ὀνειροῖς, cet. Librorum discrepantia levior est. Vid. Graefii annot. crit. Verba ipsa satis plana sunt. Quod hoc loco valet σπείρειν, idem sonat XL. 573. Ἔρωσ καὶ Ἰαυρίης ἐσπειρε: Σηληνίης αἶμα γενέσθησ, ἐσπειρε qui tandem? Νηιάδων φιλότῃ συνήρμοσεν υἱὰς ἀρούρης (vid. Movers. Phoen. Tom. II. P. 1. p. 126.)

XXIV. 326. Ἐρωὸς στείρων εὐαρότατο λεχώων ἀντυγα κόσμου. Græfius scriptum opinatur ἀύλακα: sed conf. VIII. 84. Itaque Cupido vel Amor cupiditatem procreandi accendens dicitur στείρειν. Est autem στείρειν apud Nonnum quoque et proprie et improprie dictum. Significat enim et serere i. e. semina terræ mandare, conserere terram, velut IV. 426. XII. 47. XLII. 288. M. Ev. Io. Δ. 171. 178. 181. et progignere, procreare, velut III. 260. V. 511. IX. 210. XIII. 178. XVI. 352. XXXVII. 158. XL. 574. XLI. 315. 336. XLIV. 171. XLVII. 471. XLVIII. 207. Denique sonat spargere, disseminare, velut sermonem, famam cet., M. Ev. Io. Γ. 54. ἐς οὐάτα φάτων. Δ. 71. φήμις σπειρομένης. — σκιεροῖς ὄνειροῖς conf. V. 410. σκιεροῖσιν ἐφωμίλησαν ὄνειροῖς (conf. XVIII. 165. XXVI. 377.). XLVIII. 635. σκιεραὶ πτέρυγες Ὕπνου. Eurip. Hec. v. 70. μελαινοπτερυγας ὄνειρους. Tibull. II. I. 87. sq.: Somnus fuscis circumdatus alis et incerto somnia nigra pede. XLII. 335. σκιεροῖσιν γάμοισιν ὀμίλειν i. e. per quietem sibi visus est cum Beroe concubare. Erat hic concubitus ὄνειροῖς: et qui Noctis color, idem est somniorum. Recte XLVII. 150., qui locus ex pluribus homericis concinnatus est (conf. Hom. Od. X. 495. XI. 40. 207.), Falkenburgius ὄνειροῖς reposuit. σκιερός igitur apud Nonnum est opacus, umbrosus, velut V. 261. XLV. 204. ὕλη. XLIV. 59. δένδρον. XXXVI. 304. σκιερός εἶδος φορέων, Bacchus in arborem conversus. XLIV. 242. πέτηλα. XXXII. 293. κόρυμβοι. XXV. 569. σκιερὴν ἐμίλειεν χθόνα σιγαλὴ νύξ, nox terræ tenebras obduxit. conf. M. Ev. Io. Γ. 84. at I. 64. ὄμμα σκιερ. oculum poeta dicit, cui vis videndi ademta est.

Subsequuntur verba μιμηλῆς τελέων ἀπατήλιον ἕμερον εὐνή. μιμηλός, vox apud Nonnum admodum frequens, est imitans, ad imitationem factus vel ad alicuius rei similitudinem comparatus. Praetermissis nunc quidem ceteris locis satis erit afferre XLII. 334. μιμηλῶ ὄνειρῶ. XLIV. 52. φάσματα μιμηλοῦ ὄνειρου. XXVI. 7. μιμηλὴ ὄψις ὄνειρου. Somnia enim rerum simulacra effingunt. Adde X. 266. XVIII. 176. XX. 36. Itaque hoc ipso loco εὐνή dicitur μιμηλῶ, quia somnii est vana species. Ceterum εὐνή est cubile, velut XXII. 131. XXV. 571. XXXIV. 86. XXVI. 1. M. Ev. Io. E. 14. Deinde significat torum genialem et per metonymiam coniugium, plerumque autem turpem consuetudinem. Conf. XLIII. 10. 396. IV. 60., ubi recte Cunaeus (animadv. p. 58.) restituit μιῆς pro τεῆς, et 57. XXXV. 116. XLII. 477. XXXIII. 350. VIII. 222. XLVII. 718. XXVII. 58. XXXI. 218., ubi Antiopes εὐνή λαοῖν dicitur: erat enim Satyrus ipse hirsutus. XLVIII. 871. 893. XXXV. 204. XX. 234. XXXIV. 207. M. Ev. Io. A. 37., ad quem locum vid. Dan. Heins. (diss. p. 200.), cui stomachum movet vox ἀροῦν. At si quid notetur, reprehendi Nonnus possit, quod in usurpanda hac metaphora nimius fuerit. conf. III. 195. XLV. 27. 287. XLVII. 564.). Quin etiam de coitu animalium εὐνή dicitur I. 282. (conf. Nic. Ther. 826. Athen. IV. 168. Nonn. VII. 312.). Imprimis autem cum iis, quae hoc loco leguntur, conferri possunt XVI. 281. ὄνειροῖς τύπον εὐνῆς et XLVII. 347. Κύπριδος ὑπναλέης γλαυκερὴν ἀπατήλιον εὐνήν. — ἀπατήλιος, fictus, falsus, fallax. Nota sunt homericā illa ἀπατήλια βάζειν, ἀπάτ. εἰδώς. At Nonnus, Tryphiodorus, Coluthus, alii peioris notae scriptores non de rebus modo, sed etiam de personis hanc vocem usurparunt (vid. Tryph. 220. Coluth. 378.). Apud Nonnum de personis dicitur I. 120. 503. VIII. 180.

XL. 187. M. Ev. Io. Θ. 177. Plurimis autem locis id epitheton rebus est adiectum. Praetermissis ceteris locis iuvat afferre XLIV. 93. ἀπατηλ. εἰκόνα θυσεύειης νίκης. XVIII. 171. ἀπατηλ. εἰκόνα χάριτος ὑπναλῆς. Sunt haec visa per quietem oblata. Adde XLII. 322. XLVII. 234. 347. XLVIII. 821. — Ἴμερος significat desiderium, imprimis rei venereae, amorem. XLI. 140. φορβῆς (conf. Hom. XI. 89. σίτου Ἴμερ.) XXXIII. 43. οὐ θρασύς, Pasithea inquit, Ἴμερος Ἰππου με κλονέει. Nonnus secutus est Homeri auctoritatem. Vid. II. XIV. 269.: qui versus obelo notatur. XXXII. 71. οὐ τόσον, inquit Iupiter, ἦλθον εἰς Ἴμερον Παφίης. Conf. Hom. II. XIV. 315. De Centauris autem, qui hoc incesto amore prognati sunt, vid. Nonn. XIV. 192 — 202. XL. 559. Ἴμερ. ὑδατοέντα, quales amores nympharum erant, velut Arethusae. XXXIV. 34. πανδαμάτωρ θρασύς Ἴμερος εἰς σὲ κορύσσει τυμφιδίους σπένθηρας φαρέτρης: est ipse Cupido omnia domans. — Denique τελεῖν est efficere, ita ut Nonnus τελεῖν multis locis ipse cum verbis ἐργάζεσθαι, ποιεῖν commutet, vel ad exitum perducere, ut fere sonet idem, quod ἀνύτειν. Deinde τελεῖν est perficere sive explere omnibus numeris vel consummare. Saepenumero τελεῖν cum duplici accusativo iunctum valet facere vel reddere. Tum vero τελεῖν est transigere, exigere: velut ἤμαρ τελέσσαν, χρόνου δρόμος τετέλεστο. Denique hoc verbum de celebrandis seu peragendis festis diebus ac mysteriis ponitur. — Sequuntur verba: ἐκ Διὸς ὑπνώοντος ὄτε, γλωχίνι μαχαίρης αὐτογάμῳ σπόρον ὑγρὸν ἐπέυσαντος ἀρούρης, οὐρανίαις λιβάδεσσιν ἐμαυώθησαν ἐρίπναι. — ὑπνώω apud Nonnum omnibus locis est dormire, praeter unum, XI. 331., ubi perpetuum soporem significat. γλωχίς vel γλωχίνι cuspis est 1) sagittae VII. 132. XXIX. 82. XVII. 365. 2) hastae XXII. 204. XXXIX. 331. 3) ensis iis, quos paullo infra attulimus, locis. 4) ferri XII. 332. πεδοσκαφέος σιδήρου. palae aciem dicit. V. 38. γειτομόῳ γλωχίνι ταμιῶν πέτρην. 5) tridentis vel fuscinae. VIII. 238. II. 411. XXXVI. 111. Saepe enim vox γλωχ. epitheti vicem gerit aut ornandae orationis causa addita est. Conf. XXXIX. 281. XLII. 520. Vid. interpret. ad Callim. hymn. in Del. v. 30. Inde IV. 462. γνωτοφόνος γλ. μαχ. Deinde γλωχ. est cuspis cornus, velut I. 193. XXXVI. 192. XI. 221. Cornigeri etiam Deriades XXXIV. 152., Bacchus XI. 269. Pan. XVII. 165. XLIII. 109. Cornuta etiam Luna: conf. XL. 313.: de quo loco alias dicam. Denique XXVIII. 217. XXXIV. 288. μαρμαρέη γλωχίνι τετυμμένος ἢ. e. saxo aspero ictus. Est igitur his locis γλ. μαρμ. idem, quod λίθος ὀκρίσις. M. Ev. Io. Θ. 190. τροχαλέη γλωχίνι λιθοβλήτοιο κροτοῦ κατακρύψαι, saxis aliquem obruere. Denique XXV. 519. ἀχενίη γλ. (conf. Hesych. s. v. γλωχ. Nic. Ther. 316.) fortasse poeta extremam cervicis partem intelligi voluit. — Quae vox huic vocabulo addita est μάχαιρα sonat ensem, gladium velut XXVIII. 64. XXXVIII. 336. XXXIX. 365. variisque est ornata epithetis: dicitur εὐθηκτος. XVII. 295. ἀμφίπληξ. XXVII. 129. XXVIII. 299. ἀφειδής eod. libr. v. 154. XXI. 226. M. Ev. Io. K. 34. T. 179. δασπλής. XXII. 219. XXIV. 189. XXVIII. 281. ἀμαμάκετος. XXX. 127. ἀμοιβός. XXVIII. 135. δαιμονίη. XXI. 149., quippe enim dextra deae ense armata erat, XLIV. 265. Ἀκταίη. Ovid. Met. VI. 641. claustrum ense ferit Procne. Hoc denique loco αὐτογάμος. — ἐπέυσαντος, εὐεῖν est radere, stringere, contingere. Verbum simplex tribus apud Nonnum locis repe-

ritur. Composita, quibus Nonnus utitur, sunt ἀποξύνειν, διαξύνειν, ἐπιξύνειν, παραξύνειν, περιξύνειν: de quibus verbis dicam ad l. XXXVIII. vers. 375. σπόρος apud Nonnum sationem sive sementem significat, velut XIX. 84. Τριπτόλεμος σπόρου εὔρειν. Deinde est seges, XXXVIII. 422. σπόρος ἠέξητο. I. 115. αὐλακας οὐ σπείρουσιν ὀπάονες Ἐννοσιγαίου, ἀλλὰ πέλει σπόρος ὕδωρ. tum semen, quod terrae mandatur. M. Ev. Io. Δ. 175. σπόρον ὄμπιου αὐλακι νύμφων ἀροτρούει. inde transfertur ad semen virile VII. 2. Ἔρωσ ἀρσενά Σηλυτήρη γόνιμον σπόρον αὐλακι μίξας — ἤρσοε κόσμον. XXXII. 72. βαλὼν σπόρον αὐλακι γαίης, Jupiter scil. (conf. Koehl. comment. p. 48.). Denique σπόρος dicitur ipse ille, qui satus est, proles, genus, velut XX. 196. XXVII. 323. XLVIII. 727. At M. E. Io. Θ. 64. translate σπόρος pro καρπός ponitur. — ὕγρός, humidus, liquidus, vox apud Nonnum perquam frequens est. Homerus id epitheton tribuit ἐλαίῳ, ὕδατι, πελάγει: praeterea μένος ἀνέμων ὕγρον ἀέντων (conf. Hes. E. κ. H. 623.) dixit. Is est usus huius vocis homericus. Apud recentiores ὕγρον sonat etiam molle, flexile (vid. Boeckh. ad Pind. Pyth. I. 10. p. 227. sp.). Hac vocis significatione Nonnus quidem abstinet: sed tamen ab homerico usu discedit, quippe qui non raro speciem novitatis affectans rebus id epitheton adiungat, quibuscum illud, si propria eius vis servetur, iungi non possit: hoc autem loco suam ac propriam tenet significationem. De ἄρουρα satis fuerit, breviter monuisse, hoc vocabulum apud Nonnum valere modo agrum, modo terram et quidem nunc orbem terrarum, nunc unam aliquam partem eius: denique Terram matrem. — λιβάδεςσιν. λιβάδα Nonnus omne genus laticum sive liquorum dicit. Reperitur apud eum solus pluralis numerus et fere dativus, praeter unum, quod equidem sciam, locum XLI. 141., ubi genitivus est positus. Legitur haec vox XLVII. 88. συμφεροῖς λιβάδεςσιν εὐμιγέος κυκεῶνος (conf. Hom. Odys. X. 234.) M. Ev. Io. T. 180. διδύμας λιβ., sanguinem aqua mixtum poeta dicit. II. 538. διεροῖς λιβ. XXVIII. 24. ἠερίαις, de aquis coelestibus. II. 523. χιονέαις, de nivibus. adde XXVIII. 199. (μιμηλαῖς). De vino XII. 240. νέαις λιβ. ὀπώρης. XLI. 125. ληναίαις. XXII. 22. ἠδυπότοις. XVIII. 152. γλυκεραῖς. XVII. 114. σφαλεραῖς λιβ. οἴνου. Tum de sanguine: XV. 42. XXII. 371. XXVII. 15. φονίαις; XXIII. 100. XXXVII. 30. αἱμαλέαις. XXVII. 138. πορφυρέαις. XI. 532. δαιμονίαις (vid. Movers Phoen. Tom. I. p. 638.). VII. 170. βοείαις (conf. Cun. animadv. p. 96.: est tamen vir doctus iniquior: nam ex iis, quae paullo ante dicta sunt, satis intelligitur, quales istae λιβάδες sint). Denique XLI. 141. Ἔρωσ Σηλῆς (Veneris matris) ἄγρα δακῶν, γόνιμων λιβάδων τεθλιμμένον ἄγκου, γλάγος ἔσπασε μαζῶν. Mammae enim turgescunt, sucis, quibus fetus nutrirī solet, in lac conversis. — De verbo ἐμαίωθησαν diximus ad XXXVIII. 112.: id unum addam: iniuria nunc mihi videor dubitasse, an μαιούσθαι adiecta voce κόλπος explicari posset nutrire. — Restat vocabulum ἐρίπναι. ἐρίπνη est saxum arduum, praeruptum, prominens, dein omnino rupes, cacumen. Synonyma sunt πέτρα et κολώνη. XXVIII. 239. Τράχιος δονέων σάκος ἴσον ἐρίπνη. (conf. Hom. XI. 485. Αἴας φέρων σάκος ἥντε πύργον). I. 150. λευκάς ἐρ. II. 372. πυκναὶ ἀρδαγέες. V. 458. ἐμὴν ἐρέεινον ἐρίπνην. 467. τοῖα ἐβόησαν ἐρίπναι. VI. 379. ἐγυμνώθησαν ἐρίπναι. i. e. cacumina montium. IX. 203. δασύκημοι. 273. κάρηνα βαθυκρήπεδος ἐρίπνης. Vulgata est scriptura βαθυκρήμυδος ὑπήνης. Pro ὑπήνης necessario

reponendum erat ἐρίπτης conf. Apoll. Rhod. l. II. 433. βαθυκνήμιδος Graefius putat posse defendi: tuetur idem Wernick. quoque ad Tryph. v. 366. βαθυκνήμιους sane Nonnus IV. 236. XIII. 70. Πλαταιάς dixit: βαθύκρηπας legitur M. Ev. Io. Z. 180. βαθυκρηπίδι Καφαρναούμι ἐνὶ γαίῃ. apud Musaeum v. 229. Abydus urbs hoc epitheto ornatur. — VIII. 178. Δικταίης ἐρίπτης ἄντρον. XIII. 244. Ἰδαίης ἐρ. ἄντρον. XIV. 17. ἐκ Ἀήμινοιο πυριγλώχινος ἐρίπτης. Dionys. Perieg. 522. κραναῶν πέδον Ἡφαίστιο. Epitheton πυριγλώχιν, quod poeta I. 151. II. 481. VII. 130. XV. 341. XXXVII. 342. voci οἰστός. I. 298. XXIII. 249. XXVIII. 175. XXXVI. 131. nomini κραναῶς: semel etiam, VII. 256. οἰστοῦ πόδου tribuit, hoc loco propter ignivomos montes huius insulae, quae sedes atque officina Vulcani esse ferebatur, additum videtur. — XIV. 383. τρηχάλῃη προῖων . . . ἐρίπτης et XVIII. 61. ὑπὸ προῖωνος ἐρίπτην (conf. Coluth. 102.). XXII. 36. XXIV. 123. Ἰνδύῃ. XXIX. 340. Θρηῖσσαν ἰὼν ἐπὶ πέζαν ἐρίπτης conf. XXXI. 99. — XLIII. 312. Λιβάνοιο . . . ἐρίπτη. XL. 4. προβλής. XXXIX. 219. ἀρχιἄλῃησιν ἐρίπταις. XXXVIII. 314. γαῖα δολίχῃσιν ἀνυψώθεισα . . . ἐρίπταις. XLII. 130. ἐρημιάδος ἄκρον ἐρίπτης. XXV. 272. ἐρημιάδος ἄστὸς ἐρίπτης. Ioannes baptista M. Ev. Io. A. 14. αἰθεσίφοιτος ἐρημιάδος ἄστὸς ἐρίπτης vocatur. XLV. 41. ἦν δὲ νοῆσα δένδρεα κωμιάζοντα καὶ αἰδήσσαν ἐρίπτην: miracula enim rerum Nonnus narrat. XXV. 423. in opere caelato Amphionis cantu saxa videntur moveri: inde κοῦφος ἐλελίετο καλμὸς ἐρίπτης. XLVII. 113. ἐρίπται ἐσκίθησαν, rupes ebriis scilicet saltare videbantur. Hoc loco ἐμαίωθησαν ἐρίπται. — Postquam de singulis huius loci perobscuri dixi, agedum videamus, quae nam sit verborum iunctura: est enim haec quoque paullo impeditior: deinde, quae sit totius loci sententia. — Ut Graefius quidem distinxit, verborum ordo est: εἶτε Γάμος, ὃν Ἔρωσ, τελέων ἕμερ. ἀπατ. εὐνήσ μιμι, σκιεροῖς ὄνειροις ἔσπειρεν, ὅτε ἐκ Διὸς ὑπνώοντος, γλωχ. μαχαίρης αὐτογ. σπόρον ὑγρὸν ἀρούρης ἐπιέυσαντος, οὐραν. λιβαδ. ἐρίπται ἐμαίωθησαν. i. e., ut singula verba reddam, sive es Gamus, quem Cupido conficiens fallacem effecti coniugii voluptatem, nigris somniis sevit, cum ex Iove dormiente, postquam cuspidem machaerae suapte vi nuptias peragente, humidum semen arvi rasi, caelesti rore cacumina montium fecundarentur. — Erit fortasse, qui miretur Iovem dormientem eundemque ἐπιέυσαντα dici: nec tamen, qui est ordo verborum, particip. ἐπιέυσαντος iungi non potest cum vocibus ἐν. Διὸς ὑπν. Unde enim pendeat? num intellecto pronomine αὐτοῦ ad ipsum Cupidinem, ut is sit, qui summum arvom proscindat? At hoc modo et constructio orationis durior fit et res magis etiam intricatur. Deinde genitivum ἀρούρης forsitan quis, verba σπόρον ὑγρὸν aliter interpretatus, iungi malit cum voce ἐρίπται. Sunt hae suspiciones: nec tamen vanae, sed quas ipsa oratio parum expedita facile afferat. Maior tamen difficultas nascitur verbis γλωχίνι μαχαίρης αὐτογ. Nam quaenam tandem est ista cuspis machaerae? Graefius in commentatione Ouvaroffii, quae inscribitur: Nonnos von Pano polis der Dichter, pag. 90. νοερόν et ἱερόν γάμον intelligi ait eundemque, quem Herm. ad Orph. reliq. p. 495., Procli, locum attulit. Opinatur praeterea, Χάμον dici Moabitaram deum: de quo deo conf. Movers. Phoenic. Tom I. p. 414. Bernhardt ad Suidam s. v. Χαμῶς. Putant eundem esse, qui nominatus sit Βεελφῶρ. Vid. Etym. M. et interpret. ad Hesych. s. h. v. Sed quid velint verba γλωχ. μαχ. αὐτογ., Graefius

fatetur sibi non liquere. Moversius in libro, quem modo commemoravi, Tom. I. p. 183. hunc locum propemodum totum interpretatus est; hos versus, id quod vehementer doleo, praetermisit. Attigit eos Koehler comment. pag. 80. annot. 2.: sed attigit modo. Otto Jahn, adversatus E. Gerhardo, in symbol. Archaeol. p. 292. et 434.: Gamum ait non esse Veneris cognomen, sed deum et Nonno quidem auctore filium Cupidinis. Cetera silentio praeteriit. Circumspexi alia subsidia, sed in libris, quos ad manum habeo — sunt sane pauci — nihil inveni, quod his verbis lumen afferret. Itaque meo Marte rem tentavi, fortasse nequidquam: sed ne ignavus provinciam susceptam videar deseruisse, ea, quae in his tenebris dispicere potui, exponam: praetexere tamen meae opinioni iuvat me viri et singulari quodam ingenii acumine et beatissima doctrinarum copia praediti, Augusti Meinekii, sententiam, quam vir doctissimus a me rogatus, ut quid ipse de verbis *γλωχ. μαχ. αὐτογ.* sentiret, mecum communicaret, literis patrio sermone scriptis in hunc modum explicavit. Mihi, inquit, *μάχαιρα* videtur hoc loco significare idem, quod culter apud Plin. N. H. l. XVIII. 18. s. 48.; de quo loco plura I. H. Voss. ad Virgil. Georg. l. I. v. 169. Quod si ita est, apparet, quam commode dictum sit *ἐπιέυσεν*. Sententia autem erit: postquam arvom (*σπόρον ἀρούρης*) cuspide cultri leviter proscidit atque ad excipiendum semen praeparavit. At vero fecitne id ipse Iupiter atque somnians iste Iupiter? an partic. *ἐπιέυσαντος* iungendum est cum voce *μαχαίρης*, ut apud Theocrit. (XV. 119. in libris quidem manu scriptis *βρεφόντες σκιάδες*) aliosque poetas Alexandrinos: de qua re vid. Bernhardt ad Dionys. Perieg. Vol. II. p. 504. Sin statuemus Iovem ipsum *γλ. μαχ.* arvom scidisse, facere non possumus, quin *μάχαιραν* existimemus genitale eius dici: quod fere ex ipso epitheto *αὐτογ.* intelligi videtur. Haec vir clarissimus.

Iam vero meam, qualiscumque est, opinionem proponam. Ac primum quidem recte distinxisse Graefius mihi videtur post coniunctionem *ὄτε*: quae particula simili modo traiecta est, atque XXX. 132. XXXI. 251. XL. 404. XLI. 387. XLVIII. 10. M. Ev. Io. A. 61. B. 43. K. 14. N. 151. E. 78. Φ. 19., aliis locis. Deinde participium *ἐπιέυσαντος* equidem cum voce *Διός* iungendum puto. Etenim cum altero loco partic. praes., altero partic. aoristi sit positum, intelligitur, obdormivisse Iovem, cum summum arvom scidisset. Utrumque in eiusdem Iovis personam convenit. Est dura orationis constructio, non negaverim, sed ea, quae ferri possit. Quod autem vir ornatissimus dicit, posse *ἐπιέυσαντος* ita accipi, ut poetarum more (conf. etiam Herm. ad Aeschyl. Agam. 540. Boeckh. ad Pind. Olymp. VI. 15.) pro feminino positum atque cum voce *μαχ.* iunctum putetur, vellem ex Nonno allatum locum, quo id probaretur. Ego non memini me tale quid apud hunc poetam legere: sed fortasse eiusmodi locus me fugit imprudentem. Quid *μάχαιρα* apud Nonnum significet, ex iis locis, quos supra congessi, intelligitur. Fuit tamen, cum ego quoque arbitrarer, tectius locutum esse poetam demtisque orationis involucris vocem *μαχ.* idem significare, quod machaera apud Plautum (Pseudol. Act IV. Sc. 7. v. 86.): sed et re ipsa et Nonniano huius vocis usu evictus sententiam meam mutavi. Illud autem dubium non est, quin genitivus *ἀρούρης* pendeat ex verbis *ύγγ. σπόρον*: id verborum collocatione, quae est apud Nonnum, comprobatur. *μαιοῦσθαι* denique supra liberius interpretatus sum,

ut significantius rem indicarem. — His expositis iam consideremus, quae sit loci sententia. Nonnus dicit, Herculi ἀστροχίτωνι vel Tyrio, qui idem Sol est, alia apud alias gentes nomina fuisse eundemque Gamum esse nominatum. Manifestum est, hunc Gamum differre ab eo, cuius Philoxenus, Anaxandrides, alii scriptores mentionem faciunt. Satum esse Gamum ait Nonnus a Cupidine. Quis iste Cupido? Haud dubie vis insita naturae, non tam procreatrix rerum, sed ad res procreandas impellens (conf. Lob. Aglaoph. p. 529. annot. d.). Quem vero Gamum Cupido nigris somniis atque falso ficti coniugii simulacro dicitur sevisse, est imago quaedam somnii simillima, antequam mysticis Iovis Terraeque nuptiis in lucem veritatis editur. Itaque is Eros, a quo omnes res originem repetunt, iure quidem vocari potest sator Gami sive Solis δημιουργοῦ, cuius numen et ipsum causa est et principium omnis fecunditatis: sed extitit demum, ut ita dicam, iste Gamus confecto Coeli Terraeque connubio, cuius machinator Eros erat. Iovem porro, ex quo λαβάνει οὐρανόν, hoc loco dicuntur in terram defluxisse, equidem opinor, χρυσάορον esse: qui idem ὄμβριος sive ὑέτιος appellatur (vid. Creuzer Symbolik cet. Tom. II. p. 494. et Tom. IV. p. 65.) atque verno tempore terram quasi aperit. (conf. Pervigil. Veneris v. 59. sqq. Nonn. XIV. 200. sq.) Ut vero λαβ. οὐρ. aquae coelestes sunt, in Terrae matris sinum defluentes, ita μίχαυρα (conf. Hesych. s. v. χρυσάορου) significat telum Iovis fulminantis seu Aetheris vim igneam, qua primus telluris limus (σπόρ. ὑγρ.) ita est affectus, ut naturam sumeret ad edendos fetus idoneam. His demum peractis nuptiis cum rerum natura ad progignendum comparata esset, existere ac vigere coepit ille Gamus, qui unius quidem eiusdemque est divinae naturae, sed potestate ac nomine differt. Verum iam satis est; verbum non amplius addam!